

EBA/GL/2015/10

22.09.2015

Smernice

o metodah za izračun prispevkov v sisteme jamstva za vloge

	Datum
<u>Original:</u> ➤ 0	22. september 2015
<u>Popravljeno:</u> odstavek 58 in Priloga 1 (odstavek 21) ➤ C1	13. junij 2016

Smernice organa EBA o metodah za izračun prispevkov v sisteme jamstva za vloge

Vloga teh smernic

1. Dokument vsebuje smernice, izdane v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010¹. V skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 si morajo pristojni organi in finančne institucije na vsak način prizadevati za upoštevanje smernic.
2. V smernicah je predstavljeno stališče organa EBA o ustreznih nadzorniških praksah v Evropskem sistemu finančnega nadzora in o tem, kako bi bilo treba zakonodajo Unije uporabljati na določenem področju. Pristojni organi iz člena 4(2) Uredbe (EU) št. 1093/2010, za katere smernice veljajo, bi jih morali upoštevati tako, da jih ustrezno vključijo v svoje prakse (npr. s spremembo svojega pravnega okvira ali nadzorniških postopkov), tudi če so smernice namenjene predvsem institucijam.

Dolžnost poročanja

3. Pristojni organi morajo v skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 do 22.11.2015 organ EBA uradno obvestiti, ali ravnajo oziroma ali nameravajo ravnati v skladu s temi smernicami, ali pa mu sporočiti razloge za njihovo neupoštevanje. Če pristojni organi do tega roka ne bodo poslali uradnega obvestila, bo organ EBA štel, da jih ne upoštevajo. Uradna obvestila je treba poslati na obrazcu, ki je na voljo na spletni strani organa EBA, na elektronski naslov compliance@eba.europa.eu z navedbo sklica „EBA/GL/2015/10“. Predložiti jih morajo osebe, ki so pooblaščenice za poročanje o skladnosti v imenu svojih pristojnih organov. Organu EBA je treba sporočiti tudi vsako spremembo stanja glede upoštevanja smernic.
4. Uradna obvestila bodo v skladu s členom 16(3) objavljena na spletni strani organa EBA.

¹ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

Naslov I – Predmet urejanja, področje uporabe in opredelitev pojmov

Predmet urejanja

5. Nova Direktiva 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o sistemih jamstva za vloge (Direktiva 2014/49/EU), ki prenavlja Direktivo 94/19/ES in njene naknadne spremembe, je bila v Uradnem listu objavljena 12. junija 2014². Direktiva 2014/49/EU usklajuje mehanizme za financiranje sistemov jamstva za vloge in določa zbiranje prispevkov na podlagi tveganj. V skladu s členom 13 Direktive 2014/49/EU prispevki v sisteme jamstva za vloge temeljijo na znesku kritih vlog in stopnji tveganja posameznih članic. Sistemi jamstva za vloge lahko razvijejo in uporabljajo lastne metode za izračun prispevkov članic na podlagi tveganj. Vsako metodo odobri pristojni organ v sodelovanju z imenovanim organom. Organ EBA se obvesti o odobrenih metodah.
6. Člen 13(2) Direktive 2014/49/EU določa, da je izračun prispevkov sorazmeren s tveganjem članic in da ustrezno upošteva profile tveganja različnih poslovnih modelov. Navedene metode lahko upoštevajo tudi aktivno stran bilance ter kazalnike tveganja, kot so kapitalska ustreznost, kakovost aktive in likvidnost.
7. S temi smernicami se izpolnjuje pooblastilo, podeljeno organu EBA v skladu s členom 13(3) Direktive 2014/49/EU, glede izdaje smernic za določitev metod za izračun prispevkov v sisteme jamstva za vloge, zlasti zahteva, da morajo te smernice vključevati formulo za izračun, posebne kazalnike, kategorije tveganja za članice, prage za uteži tveganj, pripisane posameznim kategorijam tveganj, in druge potrebne elemente.
8. Te smernice določajo cilje in načela, ki urejajo sheme prispevkov v sistem jamstva za vloge. Določajo tudi smernice o posebnih elementih, ki jih je treba upoštevati pri razvoju in ocenjevanju metod za izračun prispevkov na podlagi tveganja, pri čemer se ustrezno obravnavajo značilnosti nacionalnih bančnih sektorjev in poslovnih modelov včlanjenih institucij.

Opredelitev pojmov

9. Poleg opredelitve pojmov iz člena 2 Direktive 2014/49/EU se v teh smernicah uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:
 - a. „shema prispevkov v sistem jamstva za vloge“ pomeni shemo financiranja sistema jamstva za vloge, ki je pooblaščen, da od svojih včlanjenih institucij zbira predhodne in izredne naknadne prispevke;

² Direktiva 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o sistemih jamstva za vloge, ULL L 173, 12.6.2014, str. 149–178.

- b. „metoda izračuna“ pomeni metodo za izračun prispevkov včlanjenih institucij v sistem jamstva za vloge;
- c. „včlanjena institucija“ pomeni kreditno institucijo iz točke (1) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013³, ki je pridružena posameznemu sistemu jamstva za vloge;
- d. „letna ciljna raven“ pomeni znesek prispevkov, ki jih namerava v posameznem letu sistem jamstva za vloge zbrati od včlanjenih institucij;
- e. „PNPO“ pomeni proces nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja iz člena 97 Direktive 2013/36/EU⁴, ki je dodatno opredeljen v Smernicah organa EBA o skupnih postopkih in metodologijah za PNPO, razvitih v skladu s členom 107 Direktive 2013/36/EU.

Kratici:

- a. DGS – sistem jamstva za vloge;
- b. IPS – institucionalna shema za zaščito vlog.

Področje in raven uporabe

- 10. Te smernice so namenjene pristojnim organom iz člena 2(1)(17) Direktive 2014/49/EU in imenovanim organom iz člena 2(1)(18) navedene direktive.
- 11. Pristojni organi in imenovani organi bi morali zagotoviti, da te smernice sistemi jamstva za vloge uporabljajo pri razvoju metod za izračun prispevkov na podlagi tveganj, ki jih zagotovijo njihove članice, in da se uporabljajo ob odobritvi teh metod izračuna v skladu s členom 13(2) Direktive 2014/49/EU.
- 12. Kadar so pristojni organi ali imenovani organi odgovorni za razvoj metode izračuna, bi morali uporabljati določbe teh smernic.
- 13. Metode za izračun bi se morale uporabljati za predhodne prispevke in izredne naknadne prispevke. Naknadne prispevke je torej treba izračunati na podlagi kategorizacije tveganj, ki je bila uporabljena za namen zadnjih letnih predhodnih prispevkov.
- 14. Sistemi jamstva za vloge bi morali zaprositi pristojne organe za odobritev pred začetkom uporabe metode izračuna. Sistemi jamstva za vloge bi morali pristojne organe zaprositi za podaljšanje odobritve tako pogosto, kot se pristojnim organom zdi primerno, vsekakor pa pred uvedbo morebitnih bistvenih sprememb že odobrene metode izračuna. Nebistvene spremembe bi bilo treba pristojnim organom priglasiti enkrat letno.
- 15. V skladu s členom 15(1) Direktive 2014/49/EU morajo države članice preveriti, ali podružnice, ki jih na njihovem ozemlju ustanovi kreditna institucija s sedežem zunaj Unije, uživajo zaščito, enakovredno zaščiti, ki je predpisana v Direktivi 2014/49/EU. Če zaščita ni enakovredna, lahko

³ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012, UL L 176, 27.6.2013, str. 1.

⁴ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES, besedilo velja za EGP, UL L 176, 27.6.2013, str. 338.

države članice v skladu s členom 47(1) Direktive 2013/36/EU določijo, da se morajo te podružnice vključiti v sistem jamstva za vloge, ki deluje na ozemlju države članice. V vsakem primeru sisteme jamstva za vloge zavezujejo obveznosti zbiranja prispevkov njihovih članic na podlagi tveganja v skladu s členoma 10 in 13 Direktive 2014/49/EU.

16.V skladu s členom 47 Direktive 2013/36/EU bonitetne zahteve in nadzorniška obravnava podružnic kreditnih institucij iz tretjih držav spadajo na področje odgovornosti držav članic. Številni načini merjenja prilagoditve tveganja, določeni v teh smernicah, se ne uporabljajo za te podružnice, zato je primerno državam članicam pustiti pristojnost, da dosledno določajo prilagoditev tveganja za take podružnice, pri čemer je njihova obravnava določena na podlagi nacionalne zakonodaje. Zato podružnice kreditnih institucij iz tretjih držav ne bi smele biti zajete v področje uporabe teh smernic.

Naslov II – Smernice o razvoju metod za izračun prispevkov v sisteme jamstva za vloge

Del I – Cilji za sheme prispevkov v sistem jamstva za vloge

17.Sheme prispevkov bi morale:

- a. zagotoviti, da strošek financiranja sistemov jamstva za vloge načeloma krijejo kreditne institucije same in da je sposobnost financiranja sistemov jamstva za vloge sorazmerna z njihovimi obveznostmi;
- b. zagotoviti, da je ciljna raven dosežena v obdobju kopičenja iz člena 10 Direktive 2014/49/EU;
- c. prispevati k zmanjšanju spodbud za čezmerno prevzemanje tveganj včlanjenih institucij z zbiranjem višjih prispevkov od bolj tveganih institucij; s tem bi se moral tudi vnaprej zagotoviti ustrezen vnaprejšnji prispevek propadlih institucij.

Del II – Načela za razvoj metod izračuna

18.Sistemi jamstva za vloge in imenovani organi bi morali med razvojem ali odobritvijo metod za izračun prispevkov v sisteme jamstva za vloge upoštevati načela, navedena v naslednjih odstavkih.

Načelo 1: metode izračuna bi morale, kolikor je to mogoče, odražati povečane obveznosti, ki jih ima sistem jamstva za vloge zaradi sodelovanja članice

19. Prispevek posamezne včlanjene institucije bi moral, kolikor je to mogoče, odražati:

- verjetnost propada institucije (tj. ali institucija propada ali bo verjetno propadla v smislu člena 32 Direktive 2014/59/EU⁵ o sanaciji in reševanju kreditnih institucij in investicijskih podjetij (Direktiva 2014/59/EU));
- možne izgube, ki izhajajo iz posredovanja sistema jamstva za vloge na neto podlagi po morebitni izterjavi iz stečajne mase propadle institucije.

Načelo 2: metode izračuna bi morale biti skladne z obdobjem kopičenja sredstev iz Direktive 2014/49/EU

20. Obdobje kopičenja sredstev za ciljno raven, predvideno v členu 10(2) Direktive 2014/49/EU, ne bo daljše od 10 let. To obdobje je mogoče podaljšati za dodatna 4 leta, če skupna izplačila presežejo 0,8 % kritih vlog. V tem časovnem obdobju bi bilo treba prispevke časovno razporediti čim bolj enakomerno, dokler ni dosežena ciljna raven, a z ustreznim upoštevanjem faze v poslovnem ciklu in možnega procikličnega vpliva prispevkov na finančni položaj včlanjenih institucij.

21. V vsakem primeru Direktiva 2014/49/EU ne preprečuje državam članicam, da bi določile višjo ciljno raven ali omogočile sistemu jamstva za vloge, da od včlanjenih institucij zahteva predhodne prispevke tudi po tem, ko je dosežena ciljna raven, da bi se dosegel cilj iz odstavka 17(c).

Načelo 3: spodbude, zagotovljene s prispevki v sisteme jamstva za vloge, bi bilo treba uskladiti z bonitetnimi zahtevami

22. Za zmanjšanje moralnega tveganja bi morale biti spodbude, zagotovljene s shemo prispevkov v sistem jamstva za vloge, združljive z bonitetnimi zahtevami (tj. kapitalskimi in likvidnostnimi zahtevami, ki odražajo tveganje včlanjene institucije).

23. Zlasti če so metode izračuna razvite in umerjene z uporabo statističnih in ekonometričnih orodij, bi moral biti rezultat metodologije v zvezi s tveganostjo včlanjenih institucij skladen z bonitetnimi zahtevami, ki se uporabljajo za institucije.

Načelo 4: metode izračuna bi morale upoštevati posebne značilnosti bančnega sektorja in bi morale biti združljive z regulativno ureditvijo ter računovodskimi praksami in praksami poročanja v državi članici, v kateri ima sedež sistem jamstva za vloge

24. Metode izračuna bi morale biti primerne glede na strukturo bančnega sektorja v državi članici. Zato bi morali sistemi jamstva za vloge v državah članicah z velikim številom heterogenih institucij razviti bolj izpopolnjene metode izračuna, pri katerih se uporabi ustrezno veliko število kategorij tveganj (ali pristop drsne lestvice), da se ustrezno razlikuje med institucijami

⁵ Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij, UL L 173, 12.6.2014, str. 190–348.

glede na njihov profil tveganja. Sistemi jamstva za vloge, ustanovljeni v državah članicah z bolj homogenim bančnim sektorjem, bi morali uporabljati enostavnejše metode izračuna. V vsakem primeru bi morali kazalniki tveganja, izbrani za metodo izračuna, sistemu jamstva za vloge omogočiti, da ustrezno upošteva razlike v profilu tveganja institucij, pri čemer ustrezno upošteva njihov poslovni model.

Načelo 5: pravila za izračun prispevkov bi morala biti objektivna in pregledna

25. Sistemi prispevkov na podlagi tveganja bi morali biti objektivni in zagotoviti, da so institucije, ki sprejemajo vloge in imajo podobne značilnosti (zlasti v smislu tveganja, systemskega pomena in poslovnega modela), razvrščene podobno.
26. Sheme prispevkov v sistem jamstva za vloge bi morale biti pregledne, razumljive in dobro pojasnjene. Podlaga in merila, uporabljeni za izračun prispevkov, bi morali biti pregledni za včlanjene institucije. Preglednost bo včlanjenim institucijam pomagala razumeti namen uporabe prispevkov na podlagi tveganja in zagotovila, da bo shema zanje predvidljiva.

Načelo 6: zahtevani podatki za izračun prispevkov ne bi smeli povzročiti pretiranih dodatnih zahtev glede poročanja

27. Za namen izračuna prispevkov bi morali sistemi jamstva za vloge, če je to mogoče, uporabiti informacije, ki jih že imajo na voljo ali ki jih od včlanjenih institucij zahtevajo pristojni organi kot del njihovih obveznosti poročanja. Zagotoviti bi bilo treba ravnovesje med zahtevanjem informacij, ki so potrebne za izračun prispevkov, in preprečevanjem pretirano obremenjujočih zahtev za informacije za včlanjene institucije.
28. Sistemi jamstva za vloge bi morali zahtevati le podatke, ki se še ne poročajo redno, če so take informacije potrebne za določitev tveganja, ki ga včlanjene institucije predstavljajo za sistem jamstva za vloge.
29. Kadar sistem jamstva za vloge ne zbira informacij neposredno od včlanjenih institucij, ampak se zanaša na informacije, ki jih zagotovi pristojni organ, bi morale biti sprejete zakonske določbe ali formalni dogovori, da se informacije, potrebne za upravljanje prispevkov, zberejo in prenesejo pravočasno.

Načelo 7: zaupne informacije bi bilo treba zaščititi

30. Sistemi jamstva za vloge bi morali informacije, ki jih uporabijo za izračun prispevkov in ki sicer niso javno razkrite, obravnavati kot zaupne. Vendar bi morali sistemi jamstva za vloge razkriti javnosti vsaj opis metode izračuna in parametre formule izračuna, vključno s kazalniki tveganja, ne pa nujno tudi njihovih ustreznih uteži. Nasprotno bi bilo treba rezultate razvrstitve tveganj in njihove sestavne dele za posamezno včlanjeno institucijo razkriti zadevni instituciji in ne javnosti.

Načelo 8: metode izračuna bi morale biti skladne z ustreznimi preteklimi podatki

31. Kadar ima sistem jamstva za vloge dostop do ustreznih preteklih podatkov finančnih institucij, bi moral te podatke uporabiti za umerjanje in ponovno umerjanje parametrov metod izračuna. Za ta namen lahko pretekli podatki vključujejo: (i) podatke o propadu institucij in dogodkih, v katerih bi institucija verjetno propadla, vendar je bil njen propad preprečen z ukrepi javnih organov, ali o drugih dogodkih, ko so se tveganja, ki so jih predstavljale včlanjene institucije za sistem jamstva za vloge, uresničila; in (ii) podatke o stopnjah poplačila sistema jamstva za vloge v takih primerih.
32. V primeru regulativnih ali institucionalnih sprememb (na primer sprememba minimalnih ravni predpisanih kapitalskih zahtev) bi bilo treba metode izračuna ustrezno popraviti.
33. Pred pregledom teh smernic leta 2017 bi morali pristojni organi rezultate, pridobljene z uporabo metod izračuna, primerjati s svojo oceno tveganja, izvedeno v okviru PNPO. Ta primerjava bi morala biti celovita (na primer z uporabo vzorcev). Pristojni organi bi morali organ EBA seznaniti s celovitim rezultatom te primerjave in ugotovljenimi odstopanji.

Del III – Obvezni elementi metod izračuna

34. Bistveni elementi posamezne metode izračuna prispevkov na podlagi tveganja v sisteme jamstva za vloge bi morali vključevati: (i) formulo za izračun; (ii) prage za skupne uteži tveganja, (iii) kategorije tveganj in temeljne kazalnike tveganja. Ti elementi so opisani v naslednjih odstavkih.

Element 1. Formula za izračun

35. Letni prispevki posameznih včlanjenih institucij v sistem jamstva za vloge bi morali biti izračunani z uporabo formule, navedene spodaj.

$$C_i = CR \times ARW_i \times CD_i \times \mu$$

pri čemer je:

C_i	=	letni prispevek včlanjene institucije „i“
CR	=	stopnja prispevka (enaka za vse včlanjene institucije v zadevnem letu)
ARW_i	=	skupna utež tveganja včlanjene institucije „i“
CD_i	=	krite vloge včlanjene institucije „i“
μ	=	koeficient prilagajanja (enak za vse institucije v zadevnem letu)

(a) Stopnja prispevka (CR)

36. Stopnja prispevka je odstotni delež, ki bi ga morala plačati včlanjena institucija, s skupno utežjo tveganja (ARW), ki je enaka 100 % (tj. ob predpostavki, da ni diferenciacije tveganja), da se doseže letna ciljna raven. V začetnem obdobju bi bilo treba z umerjanjem stopnje prispevka zagotoviti, da je dosežena ciljna raven in da so letni prispevki čim bolj enakomerno časovno razporejeni.

37. Določiti bi bilo treba vsaj letno ciljno raven, in sicer tako, da se znesek finančnih sredstev, ki jih še mora zbrati sistem jamstva za vloge za doseg ciljne ravni, deli s preostalim obdobjem kopičenja (izraženim v letih) za doseg ciljne ravni. Vendar pa ta formula ne posega v diskrecijsko pravico držav članic, da določijo, da sistemi jamstva za vloge še naprej zbirajo predhodne prispevke tudi po tem, ko je ciljna raven že dosežena.
38. V skladu s četrtem pododstavkom člena 10(2) Direktive 2014/49/EU mora sistem jamstva za vloge ali imenovani organ pri določanju letne ciljne ravni upoštevati tudi fazo poslovnega cikla in morebitni prociklični vpliv prispevkov na finančni položaj včlanjenih institucij. Ciklično prilagoditev, doseženo prek zvišane ali znižane letne ciljne ravni, bi bilo treba določiti tako, da se prepreči zbiranje čezmernih prispevkov v času upada gospodarske rasti in da se omogoči hitrejše kopičenje sredstev sistema jamstva za vloge v času gospodarske rasti. Pri ciklični prilagoditvi bi bilo treba upoštevati analizo tveganja, ki jo izvedejo zadevni imenovani makrobonitetni organi ter ki odraža trenutne gospodarske razmere in srednjeročne perspektive, ker trajne gospodarske težave morda ne morejo upravičevati nizkih prispevkov za nedoločen čas. Pristojni organi, ki so odobrili lastno metodo na podlagi tveganja v skladu s členom 13(2) Direktive 2014/49/EU, lahko zahtevajo spremembo metode izračuna, da se ustrezno upošteva razvoj v poslovnem ciklu, dosežen od začetne odobritve metode. Pri ciklični prilagoditvi se lahko upošteva tudi pričakovan razvoj baze kritih vlog.
39. Stopnjo prispevka bi moral določiti sistem jamstva za vloge enkrat letno, in sicer tako, da letno ciljno raven deli z zneskom kritih vlog vseh svojih včlanjenih institucij.
40. Kadar bi bilo treba po pozivu za prispevke podatke, povezane z nekaterimi institucijami, posodobiti (na primer za odpravo računovodskih napak), bi moral imeti sistem jamstva za vloge možnost, da prilagoditev odloži do naslednjega poziva za prispevke.

Okvir 1 – Primer: Učinek sprememb zneska kritih vlog (CD) na ciljno raven, letno ciljno raven in stopnjo prispevka (CR)

V naslednji tabeli je predstavljen razvoj zneskov kritih vlog v štirih zaporednih letih za vse včlanjene institucije, pridružene posameznemu sistemu jamstva za vloge. Prikazane so ustrezne ciljne ravni za sredstva sistema jamstva za vloge, izračunane na podlagi trenutnega zneska kritih vlog.

Leto	Krite vloge (CD) (v milijonih EUR)	Ciljna raven (CD × 0,8 %) (v milijonih EUR)
Leto 20X1	1 000 000	8 000
Leto 20X2	1 200 000	9 600
Leto 20X3	1 300 000	10 400
Leto 20X4	1 100 000	8 800

Za vsako leto bi bilo treba letno ciljno raven in stopnjo prispevka (CR) izračunati, kot je opisano spodaj, ob upoštevanju naslednjih predpostavk:

- v letu 20X1 začne sistem jamstva za vloge zbirati predhodne prispevke od svojih včlanjenih institucij, pri čemer je njegov cilj, da bo ciljna raven dosežena v 10 letih;

- prispevke je treba čim bolj enakomerno razporediti na 10 let; in
- vsako leto so prispevki, ki jih zbere sistem jamstva za vloge, enaki letni ciljnim ravni, določeni za zadevno leto.

Leto 20X1

Letna ciljna raven₁ = 1/10 × ciljna raven₁ = 1/10 × 8 000 EUR = 800 EUR

CR₁ = letna ciljna raven₁/CD₁ = 800 EUR/1 000 000 EUR = 0,00080 = 0,080 %

Konec leta 20X1 sredstva, ki jih ima na voljo sistem jamstva za vloge, znašajo 800 EUR.

Leto 20X2

Letna ciljna raven₂ = 1/9 × (ciljna raven₂ – sredstva, ki so že na voljo v sistemu jamstva za vloge) =
= 1/9 × (9 600 EUR – 800 EUR) = 8 800 EUR/9 = 978 EUR

CR₂ = letna ciljna raven₂/CD₂ = 978 EUR/1 200 000 EUR = 0,00081 = 0,081 %

Konec leta 20X2 sredstva, ki jih ima na voljo sistem jamstva za vloge, znašajo 1 778 EUR (= 800 EUR + 978 EUR)

Leto 20X3

Letna ciljna raven₃ = 1/8 × (ciljna raven₃ – sredstva, ki so že na voljo v sistemu jamstva za vloge) =
= 1/8 × (10 400 EUR – 1 778 EUR) = 8 622 EUR/8 = 1 078 EUR

CR₃ = letna ciljna raven₃/CD₃ = 1 078 EUR/1 300 000 EUR = 0,00083 = 0,083 %

Konec leta 20X3 sredstva, ki jih ima na voljo sistem jamstva za vloge, znašajo 2 856 (= 1 778 EUR + 1 078 EUR)

Leto 20X4

Letna ciljna raven₄ = 1/7 × (ciljna raven₄ – sredstva, ki so že na voljo v sistemu jamstva za vloge) =
= 1/7 × (8 800 EUR – 2 856 EUR) = 5 944 EUR/7 = 849 EUR

CR₄ = letna ciljna raven₄/CD₄ = 849 EUR/1 100 000 = 0,00077 = 0,077 %

Konec leta 20X4 sredstva, ki jih ima na voljo sistem jamstva za vloge, znašajo 3 705 EUR (= 2 856 EUR + 849 EUR)

(b) Skupna utež tveganja (ARW)

41. Skupna utež tveganja za včlanjeno institucijo „i“ (ARW_i) bi morala biti določena na podlagi skupnega rezultata tveganja za zadevno institucijo (ARS_i).
42. ARS_i se izračuna tako, da se seštejejo rezultati tveganja vseh posameznih kazalnikov, prilagojeni primernim utežem kazalnika. Dve različni metodi, ki se uporabljata za izračun ARS_i in določanje ARW_i za včlanjeno institucijo na podlagi njene ARS_i, sta metoda „razredov“ in metoda „drsne lestvice“, ki sta natančneje določeni v Prilogi 1. Sistemi jamstva za vloge bi morali izbrati metodo izračuna po upoštevanju značilnosti nacionalnega bančnega sektorja in stopnje heterogenosti med institucijami.

(c) Koeficient prilagajanja (μ)

43.V skladu s členom 10(2) Direktive 2014/49/EU morajo razpoložljiva finančna sredstva sistema jamstva za vloge v 10-letnem obdobju doseči vsaj ciljno raven iz Direktive 2014/49/EU. V

skladu z načelom iz odstavka 20 bi bilo treba te prispevke čim bolj enakomerno časovno razporediti, dokler ni dosežena ciljna raven, a z ustreznim upoštevanjem faze v poslovnem ciklu in možnega procikličnega vpliva prispevkov na finančni položaj institucij.

44. Če vsota letnih prispevkov vseh včlanjenih institucij temelji le na CD_i , ARW_i in fiksni stopnji prispevka (CR), je lahko znesek prispevkov v zadevnem letu višji ali nižji od letne ciljne ravni, določene za zadevno leto. Za odpravo teh neskladij bi bilo treba uporabiti koeficient prilagajanja (μ). S koeficientom bi bilo treba prilagoditi znesek skupnih prispevkov (C), da se doseže letna ciljna raven, kadar bi bili sicer skupni prispevki previsoki ali prenizki.

Okvir 2 – Primer uporabe formule za izračun

Kot ponazoritev so izračuni v tem primeru izvedeni za državo članico A v letu 2X01. V zadevni državi članici so samo tri kreditne institucije in en sistem jamstva za vloge, skupni znesek vlog, vključenih v sistem jamstva za vloge, pa je 1 500 000 EUR. Predvideva se, da je leto 2X01 prvo leto, v katerem začne sistem jamstva za vloge v državi članici A zbirati predhodne prispevke od institucij, ki sprejemajo vloge, da se doseže ciljna raven 0,8 % kritih vlog v 10 letih (tj. do leta 2X11). Zato bi morala v skladu z zahtevo za čim bolj enakomerno razporeditev prispevkov letna ciljna raven, ki predstavlja skupne letne prispevke (C) od vseh institucij v državi članici A v letu 2X01, znašati približno 1/10 ciljne ravni. Stopnja prispevka (CR) v tem primeru znaša 0,0008 ($CR = 1/10 \times 0,8 \%$). Skupne letne prispevke za leto 2X01 bi bilo treba izračunati na naslednji način: $C = 1\,500\,000\text{ EUR} \times (0,0008) = 1\,200\text{ EUR}$.

V tabeli spodaj so razčlenjene skupne krite vloge in ustrezni prispevki, ki niso prilagojeni tveganju in ki jih zagotovijo institucije v državi članici A v letu 2X01.

Prispevki, ki niso prilagojeni tveganju, v državi članici A v letu 2X01

Institucija	Krite vloge (v EUR)	Prispevki, ki niso prilagojeni tveganju (v EUR)
Institucija 1	200 000	160 (= 200 000 × 0,0008)
Institucija 2	400 000	320 (= 400 000 × 0,0008)
Institucija 3	900 000	720 (= 900 000 × 0,0008)
Skupaj	1 500 000	1 200 (= 1 500 000 × 0,0008)

Metoda izračuna prispevkov na podlagi tveganj, sprejeta v državi članici A, temelji na naslednjih štirih različnih kategorijah tveganj z različnimi skupnimi utežmi tveganja (ARW), določenimi za posamezno kategorijo tveganja: 75 % za institucijo z najnižjim profilom tveganja, 100 % za institucije s povprečnim profilom tveganja, 120 % za tvegane institucije in 150 % za najbolj tvegane institucije.

Naslednja formula se uporablja za izračun letnih prispevkov za posamezne institucije „i“:

$$C_i = CR \times ARW_i \times CD_i \times \mu$$

Scenarij 1: institucije z relativno visokim tveganjem v letu 2X01

Po scenariju 1 znaša ARW_i za institucijo 1 75 %, za institucijo 2 150 %, za institucijo 3 pa 120 %. Če se uporabi le faktor za prilagajanje tveganja na podlagi ARW, znesek skupnih letnih prispevkov vseh institucij v državi članici A znaša 1 464 EUR, kar je več od načrtovane ravni skupnega letnega prispevka (1 200 EUR), kot je prikazano v tabeli spodaj.

Prispevki, prilagojeni tveganju, v državi članici A v letu 2X01 po scenariju 1

Institucija	CD _i (v EUR)	ARW _i	Prispevki, prilagojeni tveganju (v EUR)
Institucija 1	200 000	75 %	120 (= 200 000 × 0,0008 × 0,75)
Institucija 2	400 000	150 %	480 (= 400 000 × 0,0008 × 1,50)
Institucija 3	900 000	120 %	864 (= 900 000 × 0,0008 × 1,20)
Skupaj	1 500 000		1 464

Zato bi bilo treba uporabiti koeficient prilagajanja μ za zagotovitev, da bi skupni letni prispevki (tj. vsota vseh posameznih prispevkov) znašali 1/10 ciljne ravni. V tem primeru se lahko koeficient prilagajanja, ki ga je treba uporabiti za vse institucije, izračuna kot $\mu_1 = 1\,200\text{ EUR}/1\,464\text{ EUR} = 0,82$. Ocene prispevkov, prilagojenih tveganju, po uporabi koeficienta prilagajanja so predstavljene v tabeli spodaj.

Popravljeni prispevki, prilagojeni tveganju, v državi članici A v letu 2X01 po scenariju 1

Institucija	CD _i (v EUR)	ARW _i	Prispevki, prilagojeni tveganju (v EUR)	Koeficient prilagajanja μ_i	Končni prispevki, prilagojeni tveganju (v EUR)
Institucija 1	200 000	75 %	120	0,82	98 (= 120 × 0,82)
Institucija 2	400 000	150 %	480	0,82	394 (= 480 × 0,82)
Institucija 3	900 000	120 %	864	0,82	708 (= 864 × 0,82)
Skupaj	1 500 000		1 464		1 200

Scenarij 2: institucije z relativno nizkim tveganjem v letu 2X01

Po scenariju 2 znaša ARW_i za institucijo 1 75 %, za institucijo 2 120%, za institucijo 3 pa 75%. Če se uporabi le faktor za prilagajanje tveganja (ARW), znesek skupnih letnih prispevkov vseh institucij v državi članici A znaša 1 044 EUR, kar je manj od načrtovane ravni skupnega letnega prispevka v višini 1 200 EUR.

Prispevki, prilagojeni tveganju, v državi članici A v letu 2X01 po scenariju 2

Institucija	CD _i (v EUR)	ARW _i	Prispevki, prilagojeni tveganju (v EUR)
Institucija 1	200 000	75 %	120 (= 200 000 × 0,0008 × 0,75)
Institucija 2	400 000	120 %	384 (= 400 000 × 0,0008 × 1,20)
Institucija 3	900 000	75 %	540 (= 900 000 × 0,0008 × 0,75)
Skupaj	1 500 000		1 044

Uporabi se koeficient prilagajanja μ , tako da skupni letni prispevek znaša 1/10 ciljne ravni. Po tem scenariju se lahko koeficient prilagajanja, ki ga je treba uporabiti za vse institucije, izračuna kot $\mu_2 = 1\,200\text{ EUR}/1\,044\text{ EUR} = 1,15$. Ker je vsota prispevkov, prilagojenih tveganju, nižja od letne ciljne

ravni, je koeficient prilagajanja večji od 1.

Popravljeni prispevki, prilagojeni tveganju, v državi članici A v letu 2X01 po scenariju 2

Institucija	CD _i (v EUR)	ARW _i	Prispevki, prilagojeni tveganju (v EUR)	Koeficient prilagajanja μ_i	Končni prispevki, prilagojeni tveganju (v EUR)
Institucija 1	200 000	75 %	120	1,15	138 (= 120 × 1,15)
Institucija 2	400 000	120 %	384	1,15	442 (= 384 × 1,15)
Institucija 3	900 000	75 %	540	1,15	620 (= 540 × 1,15)
Skupaj	1 500 000		1 044		1 200

Scenarij 3: letna ciljna raven, prilagojena tako, da se upošteva makrobonitetno okolje

Po scenariju 3 znaša ARW_i za institucijo 1 75 %, za institucijo 2 150 %, za institucijo 3 pa 120 %. Finančni trg v državi članici A je nestanovit, zato so se povečale kreditne izgube za institucije, ne le v posameznem segmentu, ampak v celotnem bančnem sistemu. Sprejeta je odločitev za znižanje letne ciljne ravni, da se prepreči širjenje negativnega vpliva na druge članice sistema jamstva za vloge. Sprejeta je odločitev, da bo v letu 2X01 letna ciljna raven 75 % 1/10 skupne ciljne ravni, kar znaša 900 EUR (1 200 EUR × 0,75). Zato stopnja prispevka v tem primeru znaša 0,0006 (CR = (1/10 × 0,75) × 0,8 %).

Prispevki, prilagojeni tveganju, v državi članici A v letu 2X01 po scenariju 3

Institucija	CD _i (v EUR)	ARW _i	Prispevki, prilagojeni tveganju (v EUR)
Institucija 1	200 000	75 %	90 (= 200 000 × 0,0006 × 0,75)
Institucija 2	400 000	150 %	360 (= 400 000 × 0,0006 × 1,50)
Institucija 3	900 000	120 %	648 (= 900 000 × 0,0006 × 1,20)
Skupaj	1 500 000		1 098

Uporabi se koeficient prilagajanja μ za zagotovitev, da skupni letni prispevek znaša 75 % 1/10 ciljne ravni. Po tem scenariju se lahko koeficient prilagajanja, ki ga je treba uporabiti za vse institucije, izračuna kot $\mu_3 = 900 \text{ EUR} / 1\,098 \text{ EUR} = 0,82$. Ocene prispevkov, prilagojenih tveganju, po uporabi koeficienta prilagajanja μ_3 so predstavljene v tabeli spodaj.

Popravljeni prispevki, prilagojeni tveganju, v državi članici A v letu 2X01 po scenariju 3

Institucija	CD _i (v EUR)	ARW _i	Prispevki, prilagojeni tveganju (v EUR)	Koeficient prilagajanja μ_i	Končni prispevki, prilagojeni tveganju (v EUR)
Institucija 1	200 000	75 %	90	0,82	74 (= 90 × 0,82)
Institucija 2	400 000	150 %	360	0,82	295 (= 360 × 0,82)
Institucija 3	900 000	120 %	648	0,82	531 (= 648 × 0,82)
Skupaj	1 500 000		1 098		900

Koeficient prilagajanja μ se lahko določi po tem, ko so vse včlanjene institucije razvrščene v kategorije tveganj in imajo določene skupne uteži tveganja (pri katerih se upošteva njihov profil

tveganja). Če bi po tem, ko sistem jamstva za vloge izvede izračune, nekatere institucije želele posodobiti podatke, uporabljene za razvrščanje tveganj (na primer za odpravo računovodskih napak iz prejšnjih obdobj poročanja), bi moral imeti sistem jamstva za vloge možnost, da odloži prilagoditev do naslednjega poziva za prispevke. To bo dejansko pomenilo, da bi na primer v primeru, da institucija prispeva premalo zaradi uporabe napačnih podatkov, njen naslednji prispevek vključeval manjkajoči znesek iz prejšnjega leta (leto 1) in ustrezen znesek za tekoče leto (leto 2). Po tem scenariju bi vse druge institucije v letu 1 prispevale več, kot bi bilo potrebno, pri čemer bodo njihovi prispevki v letu 2 prilagojeni, da se upošteva preveč plačani znesek v letu 1.

Element 2. Pragi za skupne uteži tveganja (ARW)

45. Da se prispeva k zmanjšanju moralnega tveganja, bi morale skupne uteži tveganj odražati razlike v tveganju različnih včlanjenih institucij. Kadar se pri metodi izračuna uporabljajo kategorije tveganj z različnimi skupnimi utežmi tveganja (metoda „razredov“), bi morale biti določene posebne vrednosti skupnih uteži tveganja, ki se uporabljajo za posamezno kategorijo tveganja. Kadar se pri metodi izračuna uporablja pristop „drsne lestvice“ namesto določenega števila kategorij tveganja, bi bilo treba določiti zgornje in spodnje meje skupnih uteži tveganja.
46. Najnižja skupna utež tveganja bi morala znašati od 50 % do 75 %, najvišja skupna utež tveganja pa od 150 % do 200 %. Večji interval bi bil lahko določen ob utemeljitvi, da interval, omejen na 50 %–200 %, ne odraža ustrezno razlik v poslovnih modelih in profilih tveganja včlanjenih institucij ter bi ustvaril moralno tveganje z umetnim združevanjem včlanjenih institucij z zelo različnimi profili tveganja.
47. Sistem jamstva za vloge bi si moral prizadevati za razporeditev skupnih uteži tveganja v skupni rezultat tveganja tako, da so lahko včlanjene institucije razporejene v najnižjo in najvišjo skupno utež tveganja in da so zastopani različni razredi tveganja. Zlasti bi se moral sistem jamstva za vloge izogniti umerjanju modela tako, da so skoraj vse včlanjene institucije dodeljene le eni kategoriji tveganja (na primer kategorija tveganja za institucije s povprečnim profilom tveganja), čeprav imajo znatno različne profile tveganja. Vendar to ne pomeni, da bi moral sistem jamstva za vloge vsako leto nujno uporabiti celoten interval in za institucije določiti skupno utež tveganja, ki ustreza najnižji in najvišji točki intervala.

Element 3. Kategorije tveganja in temeljni kazalniki tveganja

Kategorije kazalnikov tveganja

48. Izračun skupne uteži tveganja (ARW) za posamezno včlanjeno institucijo bi moral temeljiti na sklopu kazalnikov tveganja iz vsake od naslednjih kategorij tveganja:
- kapital;
 - likvidnost in financiranje;
 - kakovost aktive;
 - poslovni model in upravljanje;
 - možne izgube za sistem jamstva za vloge.

49. Znotraj posamezne kategorije bi morala metoda izračuna vključevati temeljne kazalnike tveganja iz tabele 1. Izjemoma lahko pristojni organi izključijo ali sistemu jamstva za vloge dovolijo, da za posamezne vrste institucij izključi temeljni kazalnik, če ob utemeljitvi, da kazalnik ni na voljo zaradi pravnih značilnosti ali nadzorne ureditve v teh institucijah.

50. Kadar pristojni organi ali sistem jamstva za vloge odstrani temeljni kazalnik tveganja za posamezno vrsto institucij, bi si moral prizadevati, da uporabi najprimernejši približek za odstranjeni kazalnik. Zagotoviti bi moral, da se tveganja, ki jih institucija predstavlja za sistem, odražajo v drugih uporabljenih kazalnikih. Upoštevati bi moral tudi potrebo po enakih konkurenčnih pogojih z drugimi institucijami, za katere je na voljo izključen kazalnik.

51. Kategorije tveganja in temeljni kazalniki so opisani v tabeli 1 spodaj. Temeljni kazalniki tveganja so podrobneje opisani tudi v Prilogi 2.

Tabela 1. Kategorije tveganja in temeljni kazalniki tveganja

Kategorija tveganja	Opis kategorij tveganja in temeljnih kazalnikov tveganja
A. Verjetnost propada	
1. Kapital	<p>Kapitalski kazalniki odražajo raven sposobnosti institucije za pokrivanje izgub. Višji zneski kapitala, ki ga ima institucija, kažejo, da ima institucija boljšo zmožnost za pokrivanje izgub na notranji ravni (zmanjševanje tveganj, ki izhajajo iz profila institucije z visokim tveganjem), s čimer se zmanjša njena verjetnost propada. Zato bi morale institucije z višjimi vrednostmi kapitalskih kazalnikov manj prispevati v sistem jamstva za vloge.</p> <p>Temeljna kazalnika:</p> <ul style="list-style-type: none"> - stopnja finančnega vzvoda⁶ in - količnik kapitalske pokritosti ali količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala.
2. Likvidnost in financiranje	<p>S kazalniki likvidnosti in financiranja se meri zmožnost institucije, da izpolni svoje kratko- in dolgoročne obveznosti, ko te zapadejo, ne da bi to negativno vplivalo na njeno finančno stanje. Nizka likvidnost pomeni tveganje, da morda institucija ne bo mogla izpolniti svojih sedanjih in prihodnjih pričakovanih ali nepričakovanih obveznosti glede denarnega toka in potreb po zavarovanju s premoženjem.</p> <p>Temeljna kazalnika:</p> <ul style="list-style-type: none"> - količnik likvidnostnega kritja⁷ in - količnik neto stabilnih virov financiranja⁸.

⁶ Razmerje med temeljnim kapitalom in skupnimi sredstvi bi bilo treba uporabljati, dokler ne bo v celoti veljavna opredelitev stopnje finančnega vzvoda v skladu z Uredbo (EU) št. 575/2013.

⁷ Če je na voljo, je treba uporabljati nacionalno opredelitev količnika likvidnosti, kot so likvidna sredstva/skupna sredstva, dokler se v celoti ne začnejo uporabljati ukrepi iz Uredbe (EU) št. 575/2013.

⁸ Količnik neto stabilnih virov financiranja bi bilo treba uporabiti po tem, ko se v celoti začne uporabljati njegova opredelitev iz Uredbe (EU) št. 575/2013.

3. Kakovost aktive	<p>Kazalniki kakovosti aktive kažejo, kolikšna je verjetnost, da bo institucija imela kreditne izgube. Velike kreditne izgube lahko povzročijo finančne težave, ki povečujejo verjetnost propada institucije. Na primer, visok delež nedonosnih posojil kaže, da bo institucija verjetneje imela znatne izgube in da bo zato potrebno posredovanje sistema jamstva za vloge; zato so upravičeni višji prispevki v sisteme jamstva za vloge.</p> <p>Temeljni kazalnik:</p> <ul style="list-style-type: none"> - delež nedonosnih posojil.
4. Poslovni model in upravljanje	<p>Pri tej kategoriji tveganja se upošteva tveganje, povezano s trenutnim poslovnim modelom in strateškimi načrti institucije, ter odraža kakovost notranjega upravljanja in notranjih kontrol institucije.</p> <p>Kazalniki poslovnega modela lahko na primer vključujejo kazalnike, povezane z dobičkonosnostjo, razvojem bilance stanja in koncentracijo izpostavljenosti:</p> <ul style="list-style-type: none"> – Kazalniki dobičkonosnosti zagotavljajo informacije o zmožnosti včlanjene institucije, da ustvarja dobiček. Nizka dobičkonosnost ali izgube, ki jih ustvarja institucija, kažejo, da se institucija morda sooča s finančnimi težavami, ki bi lahko vodile v njen propad. Vendar lahko visok in nevzdržen dobiček prav tako pomeni večje tveganje. Da se izognemo meritvam v določenem časovnem trenutku, bi morali biti kazalniki dobičkonosnosti izračunani kot povprečne vrednosti v obdobju vsaj 2 let. Tako se zmanjšajo prociklični učinki in bolje upošteva vzdržnost virov prihodka. Za institucije z omejitvami ravni dobičkonosnosti zaradi predpisov v nacionalni zakonodaji ali v njihovih statutih se lahko ta kazalnik opusti ali umeri glede na primerljive subjekte institucije s podobnimi omejitvami. – Kazalniki razvoja bilance stanja lahko zagotovijo informacije o morebitni pretirani rasti skupnih sredstev, nekaterih portfeljev ali segmentov. Ti kazalniki lahko vključujejo tudi relativno mero tveganju prilagojenih sredstev glede na skupna sredstva. – Kazalniki koncentracije lahko zagotovijo informacije o pretiranih sektorskih ali geografskih koncentracijah izpostavljenosti institucije. <p>Druge možne vrste kazalnikov tveganja v tej kategoriji vključujejo: kazalnike za merjenje ekonomske učinkovitosti ali občutljivosti na tržno tveganje ali tržne kazalnike.</p> <p>Kazalniki upravljanja uvajajo kvalitativne dejavnike v razvrstitev tveganj institucij, da se upošteva kakovost njihovih ureditev notranjega upravljanja. Zlasti lahko kvalitativni kazalniki temeljijo na pregledih na kraju samem in zunaj lokacije, ki jih izvajajo sistemi jamstva za vloge, na posebnih vprašalnikih, ki jih za ta namen pripravijo sistemi jamstva za vloge, in/ali na celoviti oceni notranjega upravljanja institucij, upoštevani v PNPO.</p> <p>Temeljna kazalnika:</p> <ul style="list-style-type: none"> - tveganju prilagojena sredstva/skupna sredstva in - donos na sredstva (RoA).
B. Možne izgube za sistem jamstva za vloge	
5. Možne	Ta kategorija tveganja odraža tveganje za izgube za sistem jamstva za vloge v

izgube za sistem jamstva za vloge	<p>primeru propada včlanjene institucije. Obseg, v katerem so sredstva institucije obremenjena⁹, ima poseben vpliv, ker se z obremenjenostjo zmanjša možnost, da se sistemu jamstva za vloge vrne izplačani znesek iz stečajne mase institucije.</p> <p>Temeljni kazalnik:</p> <ul style="list-style-type: none"> - neobremenjena sredstva/krite vloge.
--	---

Dodatni kazalniki tveganja

52. Poleg temeljnih kazalnikov tveganja lahko sistemi jamstva za vloge vključijo dodatne kazalnike tveganja, ki so pomembni za določanje profila tveganja včlanjenih institucij.
53. Dodatni kazalniki tveganja bi morali biti razvrščeni v ustrezne kategorije tveganja iz tabele 1. V kategorijo „poslovni model in upravljanje tveganja“ bi morali biti razvrščeni le dodatni kazalniki, ki ne ustrezajo opisu nobene druge kategorije tveganja.
54. Vsak sistem jamstva za vloge bi moral opredeliti svoj sklop kazalnikov tveganja, da se upoštevajo razlike med profili tveganja včlanjenih institucij. Priloga 3 vsebuje seznam primerov dodatnih kvantitativnih in kvalitativnih kazalnikov tveganja s podrobnim opisom.

Uteži za kazalnike in kategorije tveganja

55. Vsota uteži, dodeljenih vsem kazalnikom tveganja pri metodi za izračun prispevkov v sisteme jamstva za vloge, bi morala biti 100 %.
56. Pri določanju uteži za posamezne kazalnike tveganja bi bilo treba ohraniti minimalne uteži za kategorije tveganja in temeljne kazalnike tveganja iz tabele 2.

Tabela 2. Minimalne uteži za kategorije tveganja in temeljne kazalnike tveganja

Kategorije tveganja in temeljni kazalniki tveganja	Minimalne uteži
1. Kapital	18 %
1.1. Stopnja finančnega vzvoda	9 %
1.2. Količnik kapitalske pokritosti ali količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala	9 %
2. Likvidnost in financiranje	18 %
2.1. Količnik likvidnostnega kritja	9 %
2.2. Količnik neto stabilnih virov financiranja	9 %

⁹ Obremenjena sredstva so v Smernicah organa EBA o razkritju obremenjenih in neobremenjenih sredstev opredeljena na naslednji način: „sredstvo [se] obravnava kot obremenjeno, če je bilo zastavljeno ali če zanj velja kakršen koli dogovor za ščitenje, zavarovanje s premoženjem ali izboljšanje kreditne kvalitete katerega koli bilančnega ali zunajbilančnega posla, ki ga ni mogoče neovirano preklicati (npr. zastava zaradi financiranja)“.

3. Kakovost aktive	13 %
3.1. Delež nedonosnih posojil	13 %
4. Poslovni model in upravljanje	13 %
4.1 Tveganju prilagojena sredstva/skupna sredstva	6,5 %
4.2 Donos na sredstva	6,5 %
5. Možne izgube za sistem jamstva za vloge	13 %
5.1. Neobremenjena sredstva/krite vloge	13 %
Vsota	75 %

57. Vsota minimalnih uteži, določenih v teh smernicah za kategorije tveganja in temeljne kazalnike tveganja, znaša 75 % skupnih uteži. Sistemi jamstva za vloge bi morali razporediti preostalih 25 % med kategorije tveganja iz tabele 1.

58. Sistem jamstva za vloge bi moral dodeliti prilagodljivih 25 % uteži tako, da jih razporedi med dodatne kazalnike tveganja in/ali poveča minimalne uteži temeljnih kazalnikov tveganja, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- ohranjene so minimalne uteži za kategorije tveganja in temeljne kazalnike tveganja;
- kadar so pri metodi izračuna uporabljeni le temeljni kazalniki tveganja, bi bilo treba prilagodljivih 25 % uteži razporediti med kategorije tveganja na naslednji način: „kapital“ – 24 %; „likvidnost in financiranje“ – 24 %; „kakovost aktive“ – 18 %; „poslovni model in upravljanje“ – 17 %; ter „morebitna raba sredstev sistema jamstva za vloge“ – 17 %;
- utež morebitnih dodatnih kazalnikov ali povečanje uteži temeljnega kazalnika tveganja ne bi smelo biti višje od 15 %, razen za dodatne kvalitativne kazalnike tveganja, ki predstavljajo rezultat celovite ocene profila tveganja in upravljanja včlanjene institucije (vključene v kategorijo tveganja „poslovni model in upravljanje“), in primere iz odstavka **C1** 59. **O**

59. Kadar se temeljni kazalnik ne uporabi, bi morala biti minimalna utež preostalega temeljnega kazalnika v isti kategoriji tveganja enaka polni minimalni uteži za to kategorijo tveganja.

60. Kadar je v posamezni kategoriji le en temeljni kazalnik in se ta temeljni kazalnik ne uporabi, bi ga bilo treba nadomestiti s približkom z enako minimalno utežjo kot pri temeljnem kazalniku.

Okvir 3 – Primer uporabe prilagodljivosti pri razporeditvi uteži v višini 25 % med kategorije tveganja in temeljne kazalnike tveganja

Scenarij 1

Uporabljajo se vsi temeljni kazalniki tveganja, pri čemer v metodo izračuna ni vključen noben dodaten kazalnik. Prilagodljivih 25 % uteži se razporedi med temeljne kazalnike tveganja tako, da se ohranijo deleži med minimalnimi utežmi za kategorije tveganja in temeljne kazalnike tveganja (na primer dodatna utež za kapital znaša 6 % = 25 % × (18 %/75 %).

Kazalnik tveganja	Minimalne uteži (1)	Prilagodljive uteži (2)	Končne uteži (1) + (2)
1. Kapital	18 %	+ 6 %	24 %
1.1. Stopnja finančnega vzvoda	9 %	+ 3 %	12 %
1.2. Količnik kapitalske pokritosti ali količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala	9 %	+ 3 %	12 %
2. Likvidnost in financiranje	18 %	+ 6 %	24 %
2.1. Količnik likvidnostnega kritja	9 %	+ 3 %	12 %
2.2. Količnik neto stabilnih virov financiranja	9 %	+ 3 %	12 %
3. Kakovost aktive	13 %	+ 5 %	18 %
3.1. Delež nedonosnih posojil	13 %	+ 5 %	18 %
4. Poslovni model in upravljanje	13 %	+ 4 %	17 %
4.1. Tveganju prilagojena sredstva/skupna sredstva	6,5 %	+ 2 %	8,5 %
4.2. Donos na sredstva	6,5 %	+ 2 %	8,5 %
5. Možne izgube za sistem jamstva za vloge	13 %	+ 4 %	17 %
5.1. Neobremenjena sredstva/krite vloge	13 %	+ 4 %	17 %
Vsota	75 %	+ 25 %	100 %

Scenarij 2

Eden od temeljnih kazalnikov tveganja v prehodnem obdobju ni na voljo (količnik neto stabilnih virov financiranja), pri čemer v metodo izračuna ni vključen noben dodaten kazalnik tveganja. Minimalna utež, določena za količnik likvidnostnega kritja, bi znašala 18 % – skupna utež za kategorijo tveganja „likvidnost in financiranje“ (9 % + 9 %) je povečana za dodatnih 6 % na 24 % – največja utež za to kategorijo tveganja je določena v odstavku 57. Druge uteži bi bile razporejene med kazalnike tveganja podobno kot pri scenariju 1.

Kazalnik tveganja	Minimalne uteži (1)	Prilagodljive uteži (2)	Končne uteži (1) + (2)
1. Kapital	18 %	+ 6 %	24 %
1.1. Stopnja finančnega vzvoda	9 %	+ 3 %	12 %
1.2. Količnik kapitalske pokritosti ali količnik	9 %	+ 3 %	12 %

navadnega lastniškega temeljnega kapitala			
2. Likvidnost in financiranje	18 %	+ 6 %	24 %
2.1. Količnik likvidnostnega kritja	9 %	+ (6 % + 9 %)	24 %
2.2. Količnik neto stabilnih virov financiranja	9 %	- 9 %	Ni relevantno
3. Kakovost aktive	13 %	+ 5 %	18 %
3.1. Delež nedonosnih posojil	13 %	+ 5 %	18 %
4. Poslovni model in upravljanje	13 %	+ 4 %	17 %
4.1. Tveganju prilagojena sredstva/skupna sredstva	6,5 %	+ 2 %	8,5 %
4.2. Donos na sredstva	6,5 %	+ 2 %	8,5 %
5. Možne izgube za sistem jamstva za vloge	13 %	+ 4 %	17 %
5.1. Neobremenjena sredstva/krite vloge	13 %	+ 4 %	17 %
Vsota	75 %	+ 25 %	100 %

Scenarij 3

Pri metodi izračuna so uporabljeni vsi temeljni kazalniki tveganja, vendar bi želel sistem jamstva za vloge povečati (za 5 %) utež enega temeljnega kazalnika („stopnja finančnega vzvoda“), ker meni, da bi bil ta kazalnik zelo učinkovit pri napovedovanju težav včlanjenih institucij. Poleg tega namerava sistem jamstva za vloge vključiti dva dodatna kazalnika tveganja (enega z utežjo 3 % v kategoriji tveganja „kakovost aktive“ ter enega z utežjo 5 % v kategoriji tveganja „poslovni model in upravljanje“). Preostalih 12 % prilagodljivih uteži bo razporejenih med vse druge temeljne kazalnike tveganja tako, da bo ohranjen odnos med minimalnimi utežmi, dodeljenimi tem kazalnikom.

Kazalnik tveganja	Minimalne uteži (1)	Prilagodljive uteži (2)		Končne uteži (1) + (2)
1. Kapital	18 %	+ 5 %	+ 3 %	26 %
1.1. Stopnja finančnega vzvoda	9 %	+ 5 %		14 %
1.2. Količnik kapitalske pokritosti ali količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala	9 %		+ 3 %	12 %
2. Likvidnost in financiranje	18 %		+ 3 %	21 %
2.1. Količnik likvidnostnega kritja	9 %		+ 1,5 %	10,5 %
2.2. Količnik neto stabilnih virov financiranja	9 %		+ 1,5 %	10,5 %
3. Kakovost aktive	13 %	+ 3 %	+ 2 %	18 %
3.1. Delež nedonosnih posojil	13 %		+ 2 %	15 %
3.2. Dodaten kazalnik tveganja (1)	Ni relevantno	+ 3 %		3 %
4. Poslovni model in upravljanje	13 %	+ 5 %	+ 2 %	20 %
4.1. Tveganju prilagojena sredstva/skupna sredstva	6,5 %		+ 1 %	7,5 %

4.2. Donos na sredstva	6,5 %		+ 1 %	7,5 %
4.3. Dodaten kazalnik tveganja (2)	Ni relevantno	+ 5 %		5 %
5. Možne izgube za sistem jamstva za vloge	13 %		+ 2 %	15 %
5.1. Neobremenjena sredstva/krite vloge	13 %		+ 2 %	15 %
Vsota	75 %	+ 13 %	+ 12 %	100 %

Scenarij 4

Pri metodi izračuna so uporabljeni vsi temeljni kazalniki tveganja, vendar bi želel sistem jamstva za vloge vključiti dodatnih pet kazalnikov (po en kazalnik v kategorijah tveganja „kapital“, „kakovost aktive“ in „možne izgube za sistem jamstva za vloge“ ter dva kazalnika v kategoriji tveganja „poslovni model in upravljanje“). Uteži, pripisane kazalnikom tveganja, so predstavljene v zadnjem stolpcu v tabeli spodaj.

Kazalnik tveganja	Minimalne uteži (1)	Prilagodljive uteži (2)	Končne uteži (1) + (2)
1. Kapital	18 %	+ 5 %	23 %
1.1. Stopnja finančnega vzvoda	9 %		9 %
1.2. Količnik kapitalske pokritosti ali količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala	9 %		9 %
1.3. Dodaten kazalnik tveganja (1)	Ni relevantno	+ 5 %	5 %
2. Likvidnost in financiranje	18 %		18 %
2.1. Količnik likvidnostnega kritja	9 %		9 %
2.2. Količnik neto stabilnih virov financiranja	9 %		9 %
3. Kakovost aktive	13 %	+ 5 %	18 %
3.1. Delež nedonosnih posojil	13 %		13 %
3.2. Dodaten kazalnik tveganja (2)	Ni relevantno	+ 5 %	5 %
4. Poslovni model in upravljanje	13 %	+ 10 %	23 %
4.1. Tveganju prilagojena sredstva/skupna sredstva	6,5 %		6,5 %
4.2. Donos na sredstva	6,5 %		6,5 %
4.3. Dodaten kazalnik tveganja (3)	Ni relevantno	+ 5 %	5 %
4.4. Dodaten kazalnik tveganja (4)	Ni relevantno	+ 5 %	5 %
5. Možne izgube za sistem jamstva za vloge	13 %	+ 5 %	18 %
5.1. Neobremenjena sredstva/krite vloge	13 %		13 %
5.3. Dodaten kazalnik tveganja (5)	Ni relevantno	+ 5 %	5 %
Vsota	75 %	+ 25 %	100 %

Zahteve za kazalnike tveganja

61. Kazalniki tveganja, ki se uporabljajo pri metodi izračuna, bi morali zajemati dovolj obsežen spekter virov tveganja.
62. Izbira kazalnikov tveganja bi morala biti usklajena z najboljšimi praksami upravljanja tveganja in z obstoječimi bonitetnimi zahtevami.
63. Vrednosti kazalnikov tveganja bi morale biti izračunane za vsako včlanjeno institucijo posebej.
64. Vendar bi morala biti vrednost kazalnikov tveganja izračunana na konsolidirani ravni, kadar država članica uveljavlja možnost v skladu s členom 13(1) Direktive 2014/49/EU, da se za centralni organ in vse kreditne institucije, ki so stalno povezane s centralnim organom iz člena 10(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, kot celoto uporablja utež tveganja, določena za centralni organ in njegove povezane institucije na konsolidirani podlagi.
65. Kadar je za včlanjeno institucijo odobrena opustitev izpolnjevanja kapitalskih in/ali likvidnostnih zahtev na posamični podlagi v skladu s členom 7, 8 ali 21 Uredbe (EU) št. 575/2013, bi bilo treba izračunati ustrezne kapitalske/likvidnostne kazalnike na konsolidirani ali polkonsolidirani ravni.
66. Sistem jamstva za vloge bi moral pri izračunu vrednosti kazalnikov tveganja za zadevno obdobje uporabiti:
- vrednost ob koncu obdobja (na primer neto prihodek, sporočen 31. decembra za letni izkaz poslovnega izida) za pozicije iz izkaza poslovnega izida;
 - povprečno vrednost od začetka do konca obdobja poročanja (na primer povprečna vrednost skupnih sredstev od 1. januarja do 31. decembra v zadevnem letu) za pozicije iz bilance stanja.

Del IV – Neobvezni elementi metod izračuna

(i) Minimalni prispevek

67. V skladu s členom 13(1) Direktive 2014/49/EU lahko države članice odločijo, da morajo kreditne institucije plačati minimalni prispevek ne glede na znesek njihovih kritih vlog.
68. Kadar država članica uporabi možnost, da včlanjene institucije plačajo minimalni prispevek ne glede na znesek njihovih kritih vlog, bi bilo treba uporabiti naslednjo spremenjeno formulo za izračun posameznih prispevkov:

- a. Kadar minimalne prispevke plača vsaka včlanjena institucija poleg svojih prispevkov na podlagi tveganja:

$$C_i = MC + (CR \times ARW_i \times CD_i \times \mu)$$

- b. Kadar minimalne prispevke plačajo le tiste včlanjene institucije, pri katerih bi bili njihovi letni prispevki na podlagi tveganja, izračunani z uporabo standardne formule (opredeljene v odstavku 35), nižji od zneska minimalnega prispevka:

$$C_i = \text{Maks} \{MC; (CR \times ARW_i \times CD_i \times \mu)\}$$

pri čemer je:

C_i	=	letni prispevek včlanjene institucije „i“;
MC	=	minimalni prispevek;
CR	=	stopnja prispevka (enaka za vse včlanjene institucije v zadevnem letu);
ARW_i	=	skupna utež tveganja včlanjene institucije „i“;
CD_i	=	krite vloge včlanjene institucije „i“;
μ	=	koeficient prilagajanja (uporabljen za vse institucije v zadevnem letu).

69. Pri določanju minimalnega prispevka bi morali pristojni organi in imenovani organi ustrezno upoštevati moralno tveganje, povezano z določanjem fiksnih prispevkov, in tveganje ustvarjanja ovir za vstop na trg bančnih storitev.

(ii) Nižji prispevki za članice institucionalne sheme za zaščito vlog, ki je ločena od sistema jamstva za vloge

70. V skladu s členom 13(1) Direktive 2014/49/EU lahko države članice odločijo, da članice institucionalne sheme za zaščito vlog plačujejo nižje prispevke v sistem jamstva za vloge. Kot je razvidno iz uvodne izjave 12 Direktive 2014/49/EU, je bila ta možnost uvedena zaradi upoštevanja shem, „ki ščitijo samo kreditno institucijo in ki zlasti zagotavljajo njeno likvidnost in solventnost“.

71. Kadar država članica uporabi to možnost, se lahko zniža skupna utež tveganja institucije, ki je tudi članica ločene institucionalne sheme za zaščito vlog, da se upošteva dodatno jamstvo, ki ga zagotavlja institucionalna shema za zaščito vlog. V tem primeru bi moralo biti znižanje izvedeno z vključitvijo dodatnega kazalnika tveganja, povezanega s članstvom v institucionalni shemi za zaščito vlog, v kategorijo tveganja „poslovni model in upravljanje“ metode izračuna. Kazalnik članstva v institucionalni shemi za zaščito vlog bi moral odražati dodatno zaščito solventnosti in likvidnosti, ki jo shema zagotavlja članici, pri čemer bi bilo treba upoštevati, ali je znesek predhodnih sredstev institucionalne sheme za zaščito vlog, ki so takoj na voljo za namene dokapitalizacije in zagotavljanja likvidnosti, da se prizadetemu subjektu zagotovi podpora v primeru težav, dovolj visok, da se omogoči verodostojna in učinkovita podpora temu subjektu. Upoštevajo se lahko tudi dodatne zaveze za financiranje, ki jih je mogoče uveljavljati na zahtevo in ki so podprte z likvidnostnimi rezervami, ki jih imajo članice institucionalne sheme za zaščito vlog v centralnih institucijah institucionalne sheme za zaščito vlog. Raven finančnih sredstev institucionalne sheme za zaščito vlog bi bilo treba obravnavati glede na skupna sredstva institucije, včlanjene v institucionalno shemo za zaščito vlog.

(iii) Uporaba sredstev sistema jamstva za vloge za preprečevanje propada

72. Kadar država članica sistemu jamstva za vloge, vključno z institucionalno shemo za zaščito vlog, ki je uradno priznana kot sistem jamstva za vloge, dovoli, da uporabi razpoložljiva finančna sredstva za alternativne ukrepe za preprečevanje propada kreditne institucije, lahko zadevni sistem jamstva za vloge vključi dodaten dejavnik v svoj lasten izračun na podlagi tveganja, ki temelji na tveganju prilagojenih sredstvih institucije. V tem primeru je formula naslednja:

$$C_i = CR \times ARW_i \times (CD_i + A) \times \mu$$

pri čemer je A znesek tveganju prilagojenih sredstev v instituciji „i“.

73. Preden sistem jamstva za vloge uporabi ta dodaten dejavnik, bi morali pristojni organi kot del postopka odobritve iz odstavka 14 oceniti, ali je njegova uvedba sorazmerna s tveganjem, da bi bilo poleg zaščite s kritimi vlogami potrebno dodatno posredovanje za preprečitev propada institucij.

(iv) Sektorji z nizkim tveganjem

74. V skladu s členom 13(1) Direktive 2014/49/EU lahko države članice določijo nižje prispevke za institucije iz sektorjev z nizkim tveganjem, ki jih ureja nacionalno pravo.

75. Če je država članica z ureditvijo uvedla omejitve za institucije v določenem podsektorju, tako da se znatno zmanjša verjetnost propada, se lahko prispevki teh institucij v sistem jamstva za vloge sorazmerno znižajo na podlagi ustrezne utemeljitve.

76. Znižanje prispevkov institucij iz sektorjev z nizkim tveganjem bi moralo biti dovoljeno na podlagi empiričnih dokazov, da je v teh sektorjih z nizkim tveganjem število primerov propada stalno nižje kot v drugih sektorjih. Dogovor o nižjih prispevkih bi moral sprejeti pristojni organ v sodelovanju z imenovanim organom po posvetovanju s sistemom jamstva za vloge.

77. Tako znižanje bi bilo treba uporabiti v metodi izračuna z vključitvijo dodatnega kazalnika tveganja v kategorijo tveganja „poslovni medel in upravljanje“.

Naslov III – Končne določbe in izvajanje

78. Pristojni organi in imenovani organi bi morali te smernice izvajati tako, da jih do konca leta 2015 vključijo v svoje nadzorne prakse in postopke. Od takrat naprej bi morali biti prispevki, ki jih zbirajo sistemi jamstva za vloge, skladni s temi smernicami.

79. Kadar pa v skladu s tretjim pododstavkom člena 20(1) Direktive 2014/49/EU ustrezni organi ugotovijo, da sistem jamstva za vloge še ne omogoča spoštovanja člena 13 Direktive 2014/49/EU do 3. julija 2015, bi bilo treba te smernice uveljaviti do novega datuma, ki ga določijo ti organi, oziroma najpozneje do 31. maja 2016.

Priloga 1 – Metode za izračun skupnih uteži tveganja in določanje kategorij tveganja

(i) Metoda „razredov“

Posamezni kazalniki tveganja

1. Pri metodi „razredov“ bi bilo treba opredeliti določeno število razredov za vsak kazalnik tveganja z določitvijo zgornje in spodnje meje za vsak razred. Posamezen kazalnik tveganja bi moral biti razdeljen v vsaj dva razreda. Razredi bi morali odražati različne ravni tveganja, ki ga predstavljajo včlanjene institucije (na primer visoko, srednje, nizko tveganje) in ki je ocenjeno na podlagi posameznih kazalnikov.
2. Za vsak razred bi moral biti določen rezultat posameznega tveganja. Če je vrednost kazalnika tveganja višja (nižja) od zgornje (spodnje) meje najvišjega (najnižjega) razreda, bi bilo treba zanjo določiti rezultat posameznega tveganja najvišjega (najnižjega) razreda.
3. Meje razredov bi bilo treba določiti na relativni ali absolutni podlagi, pri čemer velja naslednje:
 - če se uporablja relativna podlaga, so rezultati posameznega tveganja včlanjenih institucij odvisni od njihove relativne tveganosti pozicije glede na druge institucije; v tem primeru so institucije razporejene enakomerno med razrede tveganja, kar pomeni, da so lahko institucije s podobnimi profili tveganja vključene v različne razrede;
 - če se uporablja absolutna podlaga, so meje razredov določene tako, da odražajo tveganost določenega kazalnika; v tem primeru so lahko vse institucije vključene v isti razred, če imajo vse podobno raven tveganosti.
4. Za vsak kazalnik tveganja bi morale meje razredov, določene na absolutni podlagi, zagotoviti, da je na voljo zadostno in smiselno razlikovanje med včlanjenimi institucijami. Pri prilagajanju meja bi bilo treba po možnosti upoštevati regulativne zahteve, ki se uporabljajo za včlanjene institucije, in pretekle podatke o vrednostih kazalnika. Sistem jamstva za vloge bi se moral izogniti prilagajanju meja tako, da bi bile vse včlanjene institucije razvrščene v isti razred, čeprav so zanje značilne znatne razlike na področju, izmerjenem s kazalnikom posameznega tveganja.
5. Pri vsakem kazalniku tveganja bi morali rezultati posameznega tveganja, dodeljeni razredom, znašati od 0 do 100, pri čemer 0 pomeni najnižje tveganje, 100 pa najvišje tveganje.

Okvir 4 – Primeri izračuna rezultata za razrede glede na vrsto kazalnika tveganja

Naslednji primeri kažejo, kako bi morali biti rezultati posameznih tveganj, ki znašajo od 0 do 100, določeni za posamezne razrede različnih vrst kazalnikov tveganja.

Scenarij 1

Pet razredov; kazalnik tveganja, pri katerem višje vrednosti pomenijo večje tveganje (na primer delež nedonosnih posojil)

Razredi	Meje	Rezultat posameznega tveganja
Razred 1	< 2 %	0
Razred 2	≤ 2–3,5 % <	25
Razred 3	≤ 3,5–5 % <	50
Razred 4	≤ 5–7 % <	75
Razred 5	≥ 7 %	100

Scenarij 2

Trije razredi; kazalnik tveganja, pri katerem višje vrednosti pomenijo večje tveganje (na primer delež nedonosnih posojil)

Razredi	Meje	Rezultat posameznega tveganja
Razred 1	< 2 %	0
Razred 2	≤ 2–7 % >	50
Razred 3	≥ 7 %	100

Scenarij 3

Štirje razredi; kazalnik tveganja, pri katerem višje vrednosti pomenijo manjše tveganje (na primer količnik likvidnosti)

Razredi	Meje	Rezultat posameznega tveganja
Razred 1	> 60 %	0
Razred 2	< 40–60 % ≤	33
Razred 3	< 20–40 % ≤	66
Razred 4	≤ 20 %	100

Scenarij 4

Dva razreda; kazalnik tveganja z binarnimi vrednostmi, ki so lahko nevtralne ali negativne glede na oceno profila tveganja (na primer količnik čezmerne rasti bilance stanja)

Razredi	Meje	Rezultat posameznega tveganja
Razred 1	< 15 %	50
Razred 2	≥ 15 %	100

Scenarij 5

Dva razreda; kazalnik tveganja z binarnimi vrednostmi, ki so lahko pozitivne ali nevtralne glede na oceno profila tveganja (na primer institucijo iz sektorja z nizkim tveganjem, ki ga ureja nacionalna zakonodaja, bi bilo treba šteti za manj tvegano, medtem ko bi bilo treba institucije, ki niso iz sektorjev z nizkim tveganjem, šteti za povprečno tvegane).

Razredi	Meje	Rezultat posameznega tveganja
Razred 1	Institucija iz sektorja z nizkim tveganjem	0
Razred 2	Institucija, ki ni iz sektorja z nizkim tveganjem	50

Scenarij 6

Trije razredi; kazalnik tveganja z nestandardno razlago rezultatov (na primer donos na sredstva), pri čemer lahko negativne vrednosti (izgube) in čezmerne vrednosti kazalnika kažejo, da je institucija visoko tvegana.

Razredi	Meje	Rezultat posameznega tveganja
Razred 1	$\leq 0-2\% \leq$	0
Razred 2	$< 2-15\% \leq$	50
Razred 3	$< 0\% \text{ ali } > 15\%$	100

Upoštevati je treba, da je pri primerih za scenarije 1–4 razporeditev rezultatov posameznih tveganj v razrede linearna (na primer 0 – 33 – 66 – 100). To ni splošna zahteva in za nekatere kazalnike tveganja, pri katerih se uporablja nesimetrična dodelitev rezultatov posameznih tveganj v obsegu 0–100 (na primer 0 – 25 – 50 – 90 – 100), je lahko upravičeno ustrezno upoštevanje primerov, v katerih institucija postane znatno bolj tvegana, kadar vrednost kazalnika doseže določen prag.

Skupni rezultat tveganja (ARS)

- Vsak rezultat posameznega tveganja za institucijo „i“ bi bilo treba pomnožiti z utežjo kazalnika (IW_i), določeno za posamezen kazalnik tveganja. To bi se nato moralo sešteti, da se dobi skupni rezultat tveganja (ARS_i) z uporabo aritmetičnega povprečja.
- Uteži, določene za posamezen kazalnik „i“ (IW_i), bi morale biti enake za vse institucije in umerjene z uporabo nadzorne ocene in/ali preteklih podatkov o propadu institucij.
- Struktura opisanega modela bi bila lahko naslednja:

Kazalnik tveganja	Utež kazalnika	Razredi	Rezultati posameznega tveganja (IRS)
Kazalnik A_1	IW_1	A_1	IRS_{A_1}
		B_1	IRS_{B_1}
	

		M ₁	<i>IRS_{M₁}</i>
Kazalnik <i>A₂</i>	<i>IW₂</i>	A ₂	<i>IRS_{A₂}</i>
		B ₂	<i>IRS_{B₂}</i>
	
		M ₂	<i>IRS_{M₂}</i>
...
Kazalnik <i>A_n</i>	<i>IW_n</i>	A _n	<i>IRS_{A_n}</i>
		B _n	<i>IRS_{B_n}</i>
	
		M _n	<i>IRS_{M_n}</i>

9. Skupni rezultat tveganja (*ARS_i*) za institucijo „i“ bi moral biti za posamezno institucijo izračunan z uporabo naslednje formule:

$$ARS_i = \sum_{j=1}^n IW_j * IRS_j$$

pri čemer je::

$$\sum_{j=1}^n IW_j = 100\%$$

$IRS_j = IRS_X$ za nekatere vrednosti $X \in \{A, B, \dots, M\}$ (tj. razred, ki ustreza kazalniku A_j)

Skupna utež tveganja (ARW)

10. Vsak *ARS_i* bi moral imeti ustrezno skupno utež tveganja (ARW_i), ki bi jo bilo treba uporabiti za izračun prispevka posamezne včlanjene institucije (C_i) glede na formulo za izračun prispevka iz odstavka 35 teh smernic.

Kategorije tveganja

11. Skupna utež tveganja se lahko izračuna z metodo razvrščanja v razrede, pri kateri so razponi za skupni rezultat tveganja določeni tako, da ustrezajo posamezni kategoriji tveganja in skupni uteži tveganja (glej tabelo spodaj).

Kategorija tveganja	Omejitve skupnega rezultata tveganja (ARS)	Skupna utež tveganja (ARW)
1	$a_1 \leq a_2$	<i>ARW₁</i>
2	$a_3 \leq a_4$	<i>ARW₂</i>
3	$a_5 \leq a_6$	<i>ARW₃</i>
...

12. Število kategorij tveganja bi moralo biti sorazmerno s številom in vrstami institucij, včlanjenih v sistem jamstva za vloge. Vendar bi morale biti uporabljene vsaj štiri kategorije tveganja. Na voljo bi morala biti vsaj ena kategorija tveganja za včlanjene institucije s povprečnim

tveganjem, vsaj ena kategorija tveganja za članice z nizkim tveganjem in vsaj dve kategoriji tveganja za institucije z visokim tveganjem.

Okvir 5 – Primer – uporaba skupnih uteži tveganja za institucije

Naslednji primer kaže, kako je mogoče skupno utež tveganja (ARW) določiti za včlanjene institucije na podlagi vrednosti skupnih rezultatov tveganja in ob predvidevanju, da so na voljo štiri kategorije tveganja z utežmi tveganja (75 %, 100 %, 125 % in 150 %), pripisanimi posamezni kategoriji na naslednji način:

Kategorija tveganja	Meje za skupni rezultat tveganja	ARW
1	< 40	75 %
2	≤ 40–55 <	100 %
3	≤ 55–70 <	125 %
4	≥ 70	150 %

Če je na primer skupni rezultat tveganja za določeno institucijo 62, bi bilo treba to institucijo razvrstiti v tretjo kategorijo tveganja in ji dodeliti skupno utež tveganja v višini 125 %.

(ii) Metoda „drsne lestvice“

Posamezni kazalniki tveganja

- Pri tej metodi bo rezultat posameznega tveganja (IRS_j) za vsako institucijo izračunan za vsak kazalnik tveganja A_j . Vsak kazalnik bi moral imeti zgornjo in spodnjo mejo ter opredeljeni vrednosti a_j in b_j . Kadar višja vrednost kazalnika kaže, da je institucija bolj tvegana, in kazalnik presega zgornjo mejo, bo za IRS_j določena vrednost 100. Podobno velja, da kadar je vrednost kazalnika nižja od spodnje meje, vrednost IRS_j znaša 0. Poleg tega velja, da vrednost IRS_j znaša 100, če spodnji kazalnik kaže bolj tvegano stanje in je kazalnik nižji od spodnje meje. Kadar je vrednost kazalnika višja od zgornje meje, vrednost IRS_j znaša 0.
- Če je vrednost kazalnika med opredeljenima mejama, vrednost IRS_j znaša med 0 in 100. Vsak IRS_j ima vnaprej določeno utež tveganja, ki se uporablja za izračun skupnega rezultata tveganja za posamezno institucijo „i“ (ARS_i). Načeloma pri tem modelu vrednost ARS_i vedno znaša med 0 in 100.
- Za vsak kazalnik tveganja bi bilo treba zgornjo in spodnjo mejo a_j in b_j določiti tako, da se zagotovi ustrezno in smiselno razlikovanje med včlanjenimi institucijami. Pri prilagajanju teh meja bi bilo treba po možnosti upoštevati regulativne zahteve, ki se uporabljajo za včlanjene institucije, in pretekle podatke o vrednostih kazalnika. Sistem jamstva za vloge bi se moral izogniti prilagajanju zgornje in spodnje meje tako, da bi bile vse včlanjene institucije razvrščene pod spodnjo ali nad zgornjo mejo, čeprav so zanje značilne znatne razlike na področju, izmerjenem s posameznim kazalnikom tveganja.
- Struktura opisanega modela bi bila lahko naslednja:

Kazalnik tveganja	Utež kazalnika	Zgornja meja	Spodnja meja	Rezultati posameznega tveganja (IRS)
Kazalnik A_1	IW_1	a_1	b_1	IRS_1
Kazalnik A_2	IW_2	a_2	b_2	IRS_2
...
Kazalnik A_n	IW_n	a_n	b_n	IRS_n

pri čemer je:

$$\sum_{j=1}^n IW_j = 100\%.$$

17. Za vsak kazalnik tveganja A_j njegova vrednost ustreza izhodnemu rezultatu (IRS_j), ki je opredeljen na naslednji način:

$$IRS_j = \begin{cases} 100 & \text{if } A_j > a_j \\ 0 & \text{if } A_j < b_j \\ \frac{A_j - b_j}{a_j - b_j} \times 100, & \text{if } b_j \leq A_j \leq a_j \end{cases}$$

, pri čemer je $j = 1 \dots n$

ali

$$IRS_j = \begin{cases} 0 & \text{if } A_j > a_j \\ 100 & \text{if } A_j < b_j \\ \frac{a_j - A_j}{a_j - b_j} \times 100, & \text{if } b_j \leq A_j \leq a_j \end{cases}$$

, pri čemer je $j = 1 \dots n$

Skupni rezultat tveganja (ARS)

18. Skupni rezultat tveganja (ARS_i) za institucijo „i“ bo izračunan kot $ARS_i = \sum_{j=1}^n IW_j * IRS_j$.

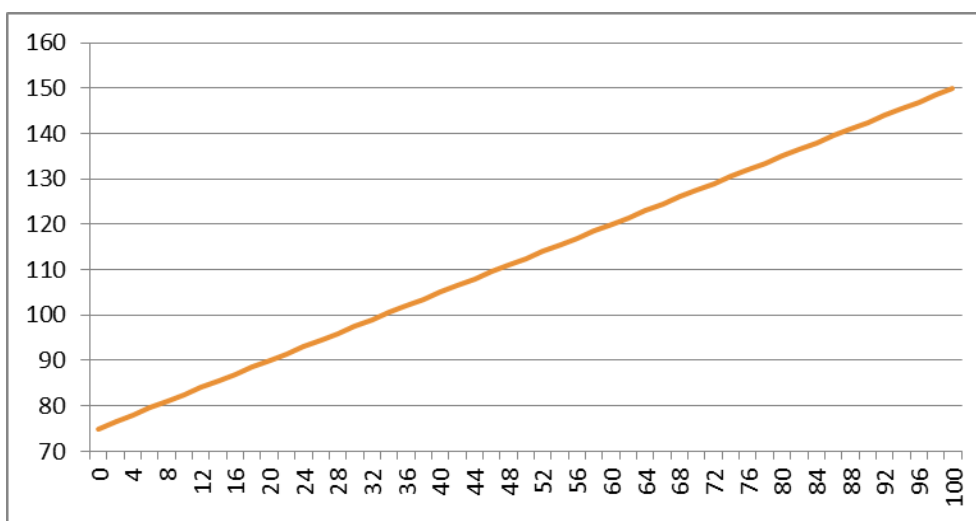
Skupna utež tveganja (ARW)

19. ARS_i se lahko pretvori v skupno utež tveganja (ARW_i) z uporabo metode „drsnе lestvice“, ki temelji na linearni ali eksponentni formuli.

20. Za pretvarjanje ARS_i v ARW_i se lahko uporabi naslednja linearna formula:

$$ARW_i = \beta + (\alpha - \beta) * ARS_i / 100$$

Pri tej metodi je vrednost ARW_i , povezana z ARS_i , linearna, pri čemer zgornja in spodnja meja, na primer α in β , znašata 150 % in 75 %. Za zadevno institucijo, pri kateri je ARS_i 100 (najbolj tvegani rezultat), ustrežna utež tveganja znaša α , tj. največja utež tveganja. Podobno, če je ARS_i 0, ustrežna utež tveganja znaša β , tj. najmanjša utež tveganja. Na spodnjem grafikonu je prikazano linearno gibanje predlagane formule.

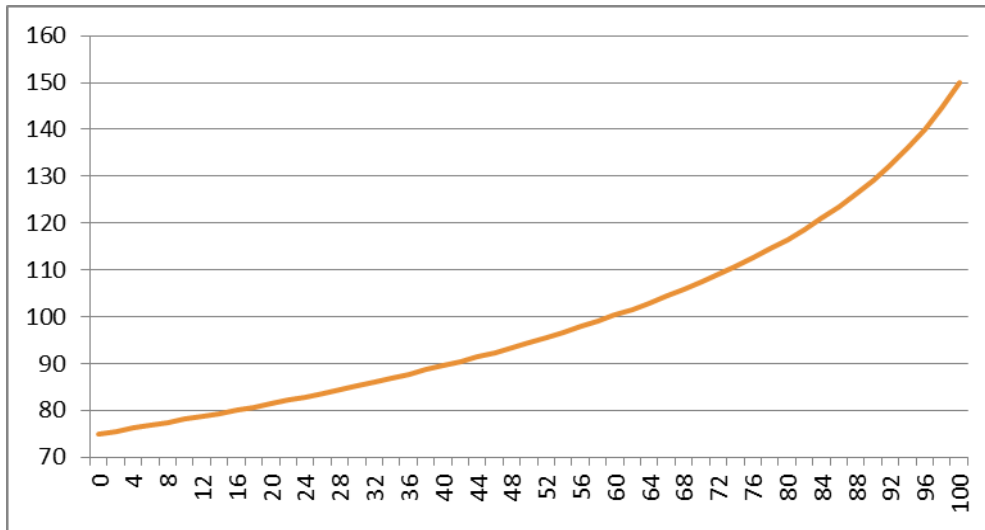
21. Za pretvarjanje ARS_i v ARW_i se lahko uporabi naslednja eksponentna formula:

▼ C1

$$ARW_i = \beta + (\alpha - \beta) * (1 - \log_{10}(10 - 9 * (\frac{ARS_i}{100})))$$

▼ O

Pri tej metodi je vrednost ARW_i , povezana z ARS_i , eksponentna, pri čemer zgornja in spodnja meja, na primer α in β , znašata 150 % in 75 %. Za zadevno institucijo, pri kateri je ARS_i 100 (najbolj tvegani rezultat), ustrežna utež tveganja znaša α , tj. največja utež tveganja. Podobno, če je ARS_i 0, ustrežna utež tveganja znaša β , tj. najmanjša utež tveganja. Na grafikonu spodaj je prikazano nelinearno gibanje predlagane formule, pri kateri se prispevek bolj poveča, če je institucija na zgornjem delu lestvice tveganja. Ta formula v primerjavi z linearno metodo pomeni večjo spodbudo za institucije, da si prizadevajo za doseganje nižjega rezultata tveganja. Metoda izračuna lahko poleg logaritmične metode, predstavljene v tej prilogi, vključuje tudi nelinearne metode.

Priloga 2 – Opis temeljnih kazalnikov tveganja

Ime kazalnika	Formula/opis	Pripombe	Znak
1. Kapital			
1.1. Stopnja finančnega vzvoda	$\frac{\text{Temeljni kapital}}{\text{Skupna sredstva}}$ <p>To formulo bi bilo treba nadomestiti s stopnjo finančnega vzvoda iz Uredbe (EU) št. 575/2013, ko ta postane v celoti veljavna.</p>	Cilj stopnje finančnega vzvoda je izmeriti kapitalsko pozicijo ne glede na tehtanje tveganja sredstev.	(–) Višja vrednost pomeni manjše tveganje
1.2. Količnik kapitalne pokritosti	$\frac{\text{Dejanski količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala}}{\text{Zahtevani količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala}}$ <p>ali</p> $\frac{\text{Dejanska lastna sredstva}}{\text{Zahtevana lastna sredstva}}$	S količnikom kapitalne pokritosti se meri dejanski kapital, ki ga ima včlanjena institucija in ki presega skupne kapitalne zahteve za zadevno institucijo, vključno z dodatnimi lastnimi sredstvi, zahtevanimi v skladu s členom 104(1)(a) Direktive 2013/36/EU.	(–) Višja vrednost pomeni manjše tveganje
1.3. Količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala	$\frac{\text{Navadni lastniški temeljni kapital}}{\text{Tveganju prilagojena sredstva}}$ <p>pri čemer: „tveganju prilagojena sredstva“ pomenijo znesek skupne izpostavljenosti tveganju iz člena 92(3) Uredbe (EU) št. 575/2013.</p>	Količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala pomeni znesek kapitala, ki ga ima institucija. Visok količnik pomeni dobro sposobnost pokrivanja izgub, ki lahko zmanjša tveganja, povezana s poslovnimi dejavnostmi institucije.	(–) Višja vrednost pomeni boljše zmanjševanje tveganja
2. Likvidnost in financiranje			
2.1. Količnik likvidnostnega kritja	Količnik likvidnostnega kritja iz Uredbe (EU) št. 575/2013, ko ta postane v celoti veljavna.	Cilj količnika likvidnostnega kritja je izmeriti zmožnost institucije, da izpolni svoje kratkoročne dolžniške obveznosti, ko te zapadejo. Višji kot je količnik, večja je meja varnosti za izpolnitev obveznosti in nepredviden likvidnostni primanjkljaj.	(–) Višji količnik pomeni manjše tveganje

2.2. Količnik neto stabilnih virov financiranja	Količnik neto stabilnih virov financiranja iz Uredbe (EU) št. 575/2013, ko ta postane v celoti veljavna.	Cilj neto stabilnih virov financiranja je izmeriti zmožnost institucije, da zagotovi usklajenost zapadlosti svojih sredstev in obveznosti. Večji kot je količnik, boljša je usklajenost zapadlosti in nižje je tveganje financiranja.	(-) Višji količnik pomeni manjše tveganje
2.3. Količnik likvidnosti (nacionalna opredelitev)	$\frac{\text{Likvidna sredstva}}{\text{Skupna sredstva}}$ <p>pri čemer:</p> <p>so „likvidnostna sredstva“ opredeljena v nacionalnih predpisih za nadziranje kreditnih institucij (ki se nadomestijo s količnikom likvidnostnega kritja, ko ta postane veljaven).</p>	Prehodni kazalnik. Cilj količnika likvidnosti je izmeriti zmožnost institucije, da izpolni svoje kratkoročne dolžniške obveznosti, ko te zapadejo. Višji kot je količnik, večja je meja varnosti za izpolnitev obveznosti in nepredviden likvidnostni primanjkljaj.	(-) Višja vrednost pomeni manjše tveganje
3. Kakovost aktive			
3.1. Delež nedonosnih posojil	$\frac{\text{Nedonosna posojila}}{\text{Skupna posojila in dolžniški instrumenti}}$ <p>ali, kadar nacionalni računovodski standardi ali standardi poročanja za institucije ne določajo obveznosti sporočanja podatkov o dolžniških instrumentih:</p> $\frac{\text{Nedonosna posojila}}{\text{Skupna posojila}}$ <p>Pri čemer (v obeh primerih) velja naslednje: „Nedonosna posojila“ so opredeljena v nacionalnih predpisih za namene nadzora kreditnih institucij. O „nedonosnih posojilih“ bi bilo treba poročati brez rezervacij.</p>	Delež nedonosnih posojil kaže na vrsto posojanja, v katerem je udeležena institucija. Visoka stopnja kreditnih izgub v kreditnem portfelju pomeni posojanje zelo tveganim segmentom/strankam.	(+) Višja vrednost pomeni večje tveganje
4. Poslovni model in upravljanje			
4.1. Razmerje med tveganju prilagojenimi sredstvi/skupni mi sredstvi	$\frac{\text{Tveganju prilagojena sredstva}}{\text{Skupna sredstva}}$ <p>pri čemer:</p> <p>„tveganju prilagojena sredstva“ pomenijo znesek skupne izpostavljenosti tveganju iz člena 92(3) Uredbe (EU)</p>	Raven tveganju prilagojenih sredstev nakazuje vrsto posojanja, v katerem je udeležena institucija. Visoko razmerje nakazuje, da institucija sodeluje v tveganih dejavnostih. Za to razmerje smernice dovoljujejo uporabo	(+) Višja vrednost pomeni večje tveganje

	št. 575/2013.	različnega umerjanja za institucije, ki uporabljajo napredne metode (na primer na podlagi notranjih bonitetnih ocen) ali standardne metode za izračun minimalnih kapitalskih zahtev.	
4.2. Donos na sredstva (RoA)	$\frac{\text{Neto prihodek}}{\text{Skupna sredstva}}$	Z donosom na sredstva se meri zmožnost institucije, da ustvarja dobiček. Poslovni model, ki lahko ustvarja visoke in stabilne donose, pomeni manjše tveganje. Vendar nevzdržno visoke ravni donosa na sredstva tudi pomenijo večje tveganje. Institucije z omejitvami ravni dobičkonosnosti zaradi predpisov v nacionalni zakonodaji ali njihovih statutih ne bi smele biti v slabšem položaju zaradi uporabljene metode izračuna. Da se prepreči vključitev enkratnih dogodkov in procikličnosti prispevkov, bi bilo treba uporabiti povprečje vsaj dveh let.	(+)/(–) Negativne vrednosti pomenijo večje tveganje, vendar pa lahko tudi previsoke vrednosti pomenijo veliko tveganje.
5. Možne izgube za sistem jamstva za vloge			
5.1. Neobremenjena sredstva/krite vloge	$\frac{\text{Skupna sredstva – obremenjena sredstva}}{\text{Krite vloge}}$ <p>pri čemer: so „obremenjena sredstva“ opredeljena v Smernicah organa EBA o razkritju obremenjenih in neobremenjenih sredstev.</p>	S tem razmerjem se meri stopnja pričakovanega vračila iz stečajne mase institucije, ki je bila rešena ali so bili zanjo uvedeni običajni postopki zaradi insolventnosti. Institucija z nizkim razmerjem izpostavi sistem jamstva za vloge višji pričakovani izgubi.	(–) Višja vrednost pomeni manjše tveganje

Priloga 3 – Opis dodatnih kazalnikov tveganja

1. Naslednji seznam dodatnih kazalnikov tveganja je zagotovljen le kot primer.
2. Kadar podatki o posameznih postavkah, uporabljenih v formulah, predstavljenih spodaj, niso zajeti v nacionalne predloge za finančno ali regulativno poročanje, lahko sistem jamstva za vloge uporabi enakovredne postavke iz nacionalnih predlog.

Ime kazalnika	Formula/opis	Pripombe	Znak
3. Kakovost aktive			
Stopnja opustitve	$\frac{\text{Izpostavljenosti z ukrepi opustitve}}{\text{Skupni ustrežni instrumenti v bilanci stanja}}$ <p>pri čemer: so „izpostavljenosti z ukrepi opustitve“ opredeljene v Smernicah organa EBA o nadzornem poročanju o opustitvi in nedonosnih izpostavljenostih.</p>	S tem razmerjem se meri obseg, v katerem se nasprotnim strankam institucije odobri sprememba pogojev njihovih posojilnih pogodb. Razmerje zagotavlja informacije o politiki opustitve institucije in ga je mogoče primerjati z ravno neizpolnjevanja obveznosti samo. Visoka vrednost tega razmerja pomeni znane težave v kreditnem portfelju institucij ali morebitno slabo kakovost drugih sredstev.	(+) Višja vrednost pomeni večje tveganje
4. Poslovni model in upravljanje			
Sektorske koncentracije v kreditnem portfelju	$\frac{\text{Izpostavljenosti sektorja z največjimi koncentracijami}}{\text{Skupni kreditni portfelj}}$	Cilj tega kazalnika je izmeriti tveganje nastanka znatnih kreditnih izgub, ki so posledica recesije v določenem gospodarskem sektorju, ki mu je institucija znatno izpostavljena.	(+) Višja vrednost pomeni večje tveganje
Velike izpostavljenosti	$\frac{\text{Velike izpostavljenosti}}{\text{Sprejemljiv kapital}}$ <p>pri čemer: so „velike izpostavljenosti“ opredeljene v Uredbi (EU) št. 575/2013 in je „sprejemljiv kapital“ opredeljen v točki 71 člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013.</p>	Cilj tega kazalnika je izmeriti tveganje nastanka znatnih kreditnih izgub, ki so posledica propada posamezne nasprotne stranke ali skupine povezanih nasprotnih strank.	(+) Višja vrednost pomeni večje tveganje
Količnik čezmerne rasti bilance stanja	$\frac{[\text{Skupna sredstva v letu } T - \text{Skupna sredstva v letu } (T - 1)]T - \text{Skupna sredstva v letu } (T - 1))}{\text{Skupna sredstva v letu } (T - 1)}$	S tem kazalnikom se meri stopnja rasti bilance stanja institucije. Nevzdržno visoka rast lahko pomeni večje tveganje. Vključiti bi bilo treba tudi zunajbilančne postavke in njihovo rast. Pri določanju pragov za	(+) Vrednosti, ki presegajo vnaprej določeno raven

		<p>ta kazalnik je treba določiti, katera raven rasti se šteje za preveč tvegano. Pri tem bi bilo treba ustrezno upoštevati rast gospodarstva v zadevni državi članici ali nacionalni bančni sektor. Pri uporabi tega kazalnika bi bilo treba opredeliti posebna pravila za nove institucije in za subjekte, ki so v zadnjih nekaj letih sodelovali pri združitvah in pridobitvah.</p> <p>Da se prepreči vključitev enkratnih dogodkov v izračun prispevkov, bi bilo treba uporabiti povprečno rast, ugotovljeno v zadnjih 3 letih.</p>	čezmerne rasti, pomenijo večje tveganje.
Donos iz lastniških instrumentov	$\frac{\text{Neto dobiček}}{\text{Skupni lastniški kapital}}$	<p>S tem razmerjem se meri zmožnost institucije, da za delničarje ustvari dobiček iz kapitala, ki ga ti vložijo v institucijo. Poslovni model, ki lahko ustvarja visoke in stabilne donose, pomeni manjšo verjetnost propada. Vendar nevzdržno visoke ravni donosa iz lastniških instrumentov tudi pomenijo večje tveganje. Nekatere institucije lahko imajo omejitve glede ravni dobičkonosnosti, ki temeljijo na njihovi lastniški strukturi, zato zaradi uporabljene metode izračuna ne bi smele biti v slabšem položaju. Da se prepreči vključitev enkratnih dogodkov in procikličnosti v izračun prispevkov, bi bilo treba uporabiti povprečje vsaj dveh let.</p>	(-)/(+) Negativne vrednosti pomenijo večje tveganje. Vendar lahko tudi previsoke vrednosti pomenijo večje tveganje.
Delež prihodkov iz poslovanja	$\frac{\text{Temeljni dobiček}}{\text{Skupni kreditni portfelj}}$ <p>pri čemer: je mogoče „temeljni dobiček“ izračunati kot (prihodki od obresti + prihodki od opravnin in provizij + drugi poslovni prihodki) – (obrestni odhodki + odhodki iz naslova provizij in opravnin + drugi poslovni odhodki + administrativni odhodki + amortizacija).</p>	<p>Z deležem temeljnega dobička se meri sposobnost institucije, da ustvarja dobiček iz svojih glavnih poslovnih področij. Poslovni model, ki lahko ustvarja visoke in stabilne dobičke, pomeni manjšo verjetnost propada.</p> <p>Da se prepreči vključitev enkratnih dogodkov in procikličnosti v izračun prispevkov, bi bilo treba uporabiti povprečje vsaj dveh let.</p>	(-) Višja vrednost pomeni manjše tveganje
Razmerje med stroški in prihodki		<p>S tem razmerjem se meri stroškovna učinkovitost institucije. Neobičajno visoko razmerje lahko</p>	(+)/(–) Če so vrednosti

	<u>Stroški poslovanja</u> <u>Poslovni prihodki</u>	pomeni, da so stroški institucije pretirano visoki, zlasti če jih predstavljajo fiksni stroški (tj. večje tveganje). Zelo nizko razmerje lahko pomeni, da so operativni stroški prenizki, da bi imela institucija vzpostavljene potrebne funkcije tveganja in nadzora (tj. to pomeni tudi večje tveganje).	razmerja previsoke, to pomeni večje tveganje; vendar lahko vrednosti, ki so prenizke, prav tako pomenijo večje tveganje.
Zunajbilančne obveznosti/skupna sredstva	<u>Zunajbilančne obveznosti</u> <u>Skupna sredstva</u>	Velike zunajbilančne izpostavljenosti pomenijo, da je lahko izpostavljenost institucije tveganju večja, kot je razvidno iz njene bilance stanja.	(+) Višja vrednost pomeni večje tveganje
Kvalitativna ocena kakovosti upravljanja in ureditve notranjega upravljanja	Glede na razpoložljivost podatkov in operativne sposobnosti sistema jamstva za vloge lahko ocena kvalitativnih vidikov njegovih včlanjenih institucij temelji na naslednjih virih informacij: <ul style="list-style-type: none"> - vprašalnikov, ki jih sestavijo sistemi jamstva za vloge za oceno kakovosti upravljanja in ureditev notranjega upravljanja svojih včlanjenih institucij, skupaj s pregledi na kraju samem in zunaj lokacije, ki jih opravijo sistemi jamstva za vloge; - celoviti oceni notranjega upravljanja institucij, ki je razvidna iz rezultatov PNPO; - zunanjih bonitetnih ocenah, ki jih za vse včlanjene institucije določi priznana zunanja bonitetna institucija. 	Kakovostno upravljanje in zanesljive prakse notranjega upravljanja lahko zmanjšajo tveganja, s katerimi se srečujejo včlanjene institucije, in zmanjšajo verjetnost propada. Kvalitativni kazalniki so bolj usmerjeni v prihodnost kot računovodska razmerja in zagotavljajo pomembne informacije o upravljanju tveganja institucije in njenih tehnikah za zmanjševanje tveganja. Da bi lahko kvalitativne kazalnike uporabili v metodi izračuna, morajo biti na voljo vsem institucijam, včlanjenim v sistem jamstva za vloge. Poleg tega bi si moral sistem jamstva za vloge prizadevati za zagotovitev poštene in objektivne obravnave svojih včlanjenih institucij ter da kvalitativna ocena temelji na vnaprej opredeljenih merilih. Metodologija sistema jamstva za vloge za oceno kakovosti upravljanja in ureditev notranjega upravljanja bi morala vključevati seznam meril, ki jih je treba pregledati za posamezno včlanjeno institucijo.	(+)/(–) Kvalitativna ocena je lahko pozitivna ali negativna.
Članstvo v institucionalni shemi za zaščito vlog, pri čemer		S kazalnikom članstva v institucionalni shemi za zaščito vlog se meri raven predhodnega financiranja institucionalne sheme	(–) Članstvo v institucionalni shemi za

je institucionalna shema za zaščito vlog ločena od sistema jamstva za vloge	Razpoložljiva predhodna sredstva v institucionalni jamstveni shemi <u>Skupna sredstva posamezne članice institucionalne jamstvene sheme</u>	za zaščito vlog. S članstvom v institucionalni shemi za zaščito vlog, če so vse druge okoliščine enake, bi se moralo zmanjšati tveganje za propad institucije, ker se s shemo zavarujejo vse obveznosti iz bilance stanja njenih članic. Vendar bi morala za zagotovitev, da je zaščita institucionalne sheme za zaščito vlog v celoti priznana, shema izpolnjevati dodatne pogoje, povezane z ravno njenega predhodnega financiranja. Ta okvirni dodatni kazalnik je lahko dodatno razčlenjen, da poleg predhodnih sredstev odraža dodatne razpoložljive zaveze za financiranje, ki jih je mogoče uveljavljati na zahtevo in ki so podprte z likvidnostnimi rezervami, ki jih imajo članice institucionalne sheme za zaščito vlog v centralnih institucijah institucionalne sheme za zaščito vlog.	zaščito vlog z višjo ravno predhodnega financiranja pomeni manjše tveganje.
Sistemska vloga v institucionalni shemi za zaščito vlog, ki je uradno priznana kot sistem jamstva za vloge	Kazalnik ima lahko dve vrednosti: (i) institucija ima sistemsko vlogo v institucionalni shemi za zaščito vlog ali (ii) institucija nima sistemske vloge v institucionalni shemi za zaščito vlog.	Dejstvo, da ima institucija sistemsko vlogo v institucionalni shemi za zaščito vlog, na primer z zagotavljanjem kritičnih funkcij drugim članicam institucionalne sheme za zaščito vlog, pomeni, da lahko njen propad negativno vpliva na uspešno poslovanje drugih članic institucionalne sheme za zaščito vlog. Zato bi morala sistemsko članica institucionalne sheme za zaščito vlog plačevati višje prispevke v sistem jamstva za vloge, da se upošteva dodatno tveganje, ki ga predstavlja za sistem.	(+) Možne so le binarne vrednosti: (i) pomeni večje tveganje; (ii) ne pomeni večjega tveganja.
Sektorji z nizkim tveganjem	Kazalnik ima lahko dve vrednosti: (i) institucija pripada sektorju z nizkim tveganjem, ki ga ureja nacionalna zakonodaja, ali (ii) institucija ne pripada sektorju z nizkim tveganjem, ki ga ureja nacionalna zakonodaja.	Ta kazalnik omogoča, da metoda izračuna odraža dejstvo, da nekatere institucije pripadajo sektorjem z nizkim tveganjem, ki jih ureja nacionalna zakonodaja. Utemeljitev za to je, da bi bilo treba institucije obravnavati kot manj tvegane za namen izračuna prispevkov v sisteme jamstva za vloge.	(-) Možne so le binarne vrednosti: (i) pomeni manjše tveganje; (ii) pomeni povprečno tveganje.

5. Možne izgube za sistem jamstva za vloge			
Lastna sredstva in upravičene obveznosti, ki jih ima institucija in ki presegajo MREL	$\left[\frac{\text{Lastna sredstva in upravičene obveznosti}}{\text{Skupne obveznosti, vključno z lastnimi sredstvi}} - MREL \right]$	S tem kazalnikom se meri sposobnost včlanjene institucije za pokrivanje izgub. Večja kot je sposobnost institucije za pokrivanje izgub, manjše so možne izgube za sistem jamstva za vloge.	(-) Višja vrednost pomeni manjše tveganje
	<p>pri čemer:</p> <p>„lastna sredstva“ pomenijo vsoto temeljnega kapitala in dodatnega kapitala v skladu z opredelitvijo iz točke (118) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;</p> <p>„kvalificirane obveznosti“ so vsota obveznosti iz točke (71) člena 2(1) direktive o sanaciji in reševanju bank;</p> <p>„MREL“ pomeni minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, kot je opredeljena v členu 45(1) direktive o sanaciji in reševanju bank.</p>		

Priloga 4 – Koraki izračuna letnih prispevkov v sistem jamstva za vloge

Po zbiranju podatkov od včlanjenih institucij bi moral sistem jamstva za vloge sprejeti naslednje korake za izračun letnih prispevkov vseh svojih članic.

Korak	Opis koraka	Ustrezne določbe Smernic
Korak 1	Opredelitev letne ciljne ravni	Odstavek 37 Smernic
Korak 2	Opredelitev stopnje prispevka (CR), ki se uporablja za vse včlanjene institucije v zadevnem letu	Odstavek 39 Smernic
Korak 3	Izračun vrednosti vseh kazalnikov tveganja	Odstavki 48–77 Smernic (zahteve za kazalnike); Priloga 2 in Priloga 3 (formule za kazalnike)
Korak 4	Dodelitev rezultatov posameznih tveganj vsem kazalnikom tveganja za vsako včlanjeno institucijo	Odstavki 1–5 in 13–17 Priloge 1
Korak 5	Izračun skupnega rezultata tveganja (ARS) za vsako institucijo, tako da se seštejejo vsi njeni rezultati posameznih tveganj (z uporabo aritmetičnega povprečja)	Odstavki 41, 54–56 Smernic (zahteve za uteži kazalnikov); Odstavki 6–9 in 18 Priloge 1
Korak 6	Določitev skupne uteži tveganja (ARW) za vsako včlanjeno institucijo (razvrstitev institucije v kategorijo tveganja) na podlagi njenega skupnega rezultata tveganja	Odstavki 43–45 Smernic; Odstavki 10–12 in 19–21 Priloge 1
Korak 7	Izračun neprilagojenih prispevkov na podlagi tveganja za vsako včlanjeno institucijo, tako da se stopnja prispevka (CR) množi s kritimi vlogami institucije in njeno skupno utežjo tveganja	Odstavek 35 Smernic
Korak 8	Seštevanje neprilagojenih prispevkov na podlagi tveganja vseh včlanjenih institucij in določanje koeficienta prilagajanja (μ)	Odstavek 44 Smernic
Korak 9	Uporaba koeficienta prilagajanja (μ) za vse včlanjene institucije in izračun prilagojenih prispevkov na podlagi tveganja	Odstavek 44 Smernic